

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,**
- **пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **сви оптужени,**
- **браниоци оптужених, адвокат Здравко Крстић, адвокат Градимир Налић, адвокат Игор Олујић, адвокат Миладин Живановић, адвокат Јасмина Живић, адвокат Борис Зорко, адвокат Димић Бранко, адвокат Слободан Живковић, који ће мењати и адвоката Гордану Живановић.**

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, само један тренутак, док сте код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ја ћу морати на паузи да изађем, колегиница Живановић би требала да се врати, пошто имам неку завршну реч у Петом суду, а ако се случајно она не врати из Новог Сада или нешто се деси, онда ће и једног и другог да мења колега Вукотић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Судија, мене нисте констатовали, моје присуство, заправо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, нисте ми били овде уписани на списку.

- **Адвокат Војислав Вукотић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били уписани, ја сам Вас прескочила.

- **Адвокат Бранислава Фурјановић која ће и мењати адвоката Милу Јанковић и адвоката Миодраг Планојевић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, пошто смо добили овај налаз вештака за Зорана Косијера, да ли је уручен налаз и тужиоцу и Вама, па видимо да

је са Вашим здравственим стањем за сада задовољавајуће што се тиче процесне способности и да учествујете у поступку.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

СПАЈАЈУ СЕ кривични поступци који се пред овим судом воде против оптуженог Зорана Косијера и свих осталих оптужених.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван и НАСТАВЉА СЕ у 9 часова и 45 минута.

УДАЉУЈУ СЕ из суднице сви оптужени који нису изнели своје одбране и саопштава им се да је наставак главног претреса 19. маја 2008. године са почетком у 9 часова и 30 минута, а претрес СЕ НАСТАВЉА тако што оптужени Милан Радојчић наставља да износи своју одбрану, односно наставља се испитивање оптуженог.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, у међувремену, ја у 11 сати имам у Петом, сва срећа ту нешто и сада сам све време размишљао, пре него што сам се јавио, ко би могао да ме мења и дошао до закључка да смо у колизији са свима, па не знам, предлажем, једино тужилац да ме мења, шалим се. Дакле, просто питам, шта да радим, да ли да правимо паузу у 5 до 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте знали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ово суђење сте знали веома дуго.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово је одложено, охо, хо, одавно и прихваћено, али врло кратко, десет минута је много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У Петом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо да направимо неку паузу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Или нешто друго, не знам, као да сам ту, радите као да сам присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо, не можемо тако, сада Ви како замишљате. Да направимо онда неку паузу да Ви то одете, завршите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одлично. Ја бих радо прихватио неку замену, али, мислим, не иде. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево стигли смо до питања бранилаца. Адвокат Градимир Налић, изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо председнице већа, ја немам у овој фази питања за мог брањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Даље, има ли неко питања?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја такође немам питања.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ја имам пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, адвокат Живановић Миладин.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Господине Радојчићу, рекли сте да је у ноћи пре ослобађања Ловаса, да је неко од официра нешто Вам испричао и Ви сте кренули према месту Ловас. Мене занима, да ли је ико у току ослобађања Ловаса да ли је било какво војно лице, да ли је Вама познато, било са Вама у нападу на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Директно учествовао?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је било које војно лице било на подручју Ловаса да је Вама познато до момента доласка 10.-ог у вечерњим часовима јединице војске?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мени лично није познато.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли то значи да сте Ви практично тог дана од ослобађања до вечерњих часова самостално одређивали шта да се ради у току тог дана?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На то питање Вам не могу одговорити, јер сам био само један од бораца.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли имате икакво сазнање, да ли је неко руководио било чиме у том периоду тог значи 10.-ог до доласка војске?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је врло кратак период и није ми познато да је било ко преузимао било какве, било какву руководећу улогу.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми, како је војска дошла? Ви сте поменули неке тенкове, а ја нисам разумео, како су остали војници дошли? Мислим, средства, чиме?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја мислим да су дошли камионима, мислим бар, колико ме сећање служи и неколико тенкова, колико тачно, не знам број.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Сећате ли се некога од официра те вечери 10.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По лику не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А да ли можете да се изјасните, које време је било када су они дошли?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Време доласка тенкова и ЈНА је било касно поподне, односно предвече, мислим да је већ, мислим да је већ падао мрак или се већ ухватио мрак.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Навели сте да је војска улазила у задругу где су били затворени неки цивили хрватске националности. Да ли је то тачно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Онолико колико сам ја видео, да, били су из ЈНА.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Можете ли да дефинишете, када је то било, период, дан?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У овом периоду за који се ја теретим, односно тих првих осам дана.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је то било прва два дана, три, или тамо негде 17.-ог, 18.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На то питање Вам не могу тачно одговорити, јер се дана за даном заиста не сећам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате, у којим униформама? Ја сам разумео да су биле различите униформе у то време, да је војска носила различите униформе, па да ли се Ви сећате тих који су улазили, које су униформе имали?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се у којим униформама, заиста.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте да је, ако сам ја добро разумео, наравно, да је војска приводела нека лица у затворе који су постојали у задрузи, у Месној заједници или полицијској станици. Да ли имате сазнања о томе, да поставимо другачије, да ли имате сазнања о томе да је војска приводела цивиле хрватске националности?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Оно што сам ја видео, оно што сам ја видео, то је да у згради где је Месна канцеларија, ту је између осталих стражарила војска и када се одлазило до тог подрума, јесу учествовали у том делу, нисам видео, нисам видео да је било ко од војске спроводио у станицу милиције, а видео сам у дворишту, шта сам видео – видео сам да су око ових људи који су провођени горе на тај тамо спрат, десно када се уђе у машинску радионицу, а да сам видео неке посебне контакте, то не могу да кажем, али да су у пратњи били, јесу.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А знате ли, када су били у том затвору, да кажемо, обезбеђивали затвор, опет период неки тачнији?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не могу Вам рећи са сигурношћу.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Навели сте да сте од првог дана били на располагању, претпостављам војној управи у том тренутку.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми само, како сте Ви, да кажем, дали до знања да сте на располагању војној управи? Да ли сте се обратили некоме од регуларних војних јединица, да ли сте се обратили некоме од виђенијих грађана Ловаса српске националности или слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Исто као и сви остали ловаски Срби који су обукли униформу. Ставио сам се на располагање на начин да смо свако јутро долазили у зграду машинске радионице и у Месну канцеларију. Са ким су представници војске контактирали и давали задатке, ја непосредно нисам имао прилике да видим. А ако јесу, онда су то у Месној канцеларији ко је био службеник или у машинској радиони том мешовитом тиму руководиоца предузећа. Оно где сам ја добио конкретан задатак, то је било 18.-ог ујутру када је један од официра, ја не знам човека и не знам шта је био по чину, ми рекао, пошто је знао да сам локални Србин, да ћемо ићи у претрес бадњаре, да ли знам где је тај потез. Рекао сам да знам и отишли смо у претрес терена.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А ко је Вама онда издавао наређења у име војске у претходним данима док сте били на располагању?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисте ме разумели. Ја сам рекао да генерално сва наређења, сви налози за сваки дан су ишли од војске. То је оно што сам ја чуо у тим окупљањима од људи који су седели у Месној канцеларији и они који су радили у пољопривредном предузећу.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Од тих људи који су такође били на располагању, као и Ви, ових да кажем Срба из Ловаса, који су били са Вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тако је, а рекао сам да у Месној канцеларији је радио Ђуро Продановић који је био први председник Месне заједнице, господин Саво Клисурић и повремено је долазио локални Хрват Владо Сомборац и Фрањо Жадањ.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је капетан Вељовић Вама издао икакво наређење или да ли знате да је неке издао било какво наређење?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се тога.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је од 21.-ог, рекли сте да је Ковач поставио Вас за командира територијалне одбране, да ли је он издао неко наређење било коме другом, да ли сте били присутни, видели, да ли имате непосредна сазнања о томе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пуковник Ковач, код њега смо одлазили на те дневне састанке, а ако нису били дневни, онда су били у временском трајању сваки други дан, а ако је било потребе, издавао нам је појединачна наређења. Ја знам за себе, а за ове друге, да Вам будем искрен, нисам се ни трудио нешто да запамтим.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А каква је наређења издавао Вама?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, између осталог, претрес терена ван територије места.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте Ви икада упознали господина Перића, овде оптуженог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, никада, није ми познат, сигурно.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А да ли.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Дозволите да завршим, Дарка сам упознао у ЦЗ-у.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте имали сазнања да је долазило до пљачки у селу у времену, у оном периоду од 10.-ог до 18.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не ја, то смо сви знали.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте Ви предузимали неке мере, у смислу обавештавања војне управе, како Ви кажете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, рекао сам јуче, моја позиција и могућности нису биле такве. Ја сам, да Вам будем искрен, страховао за свој живот и живот своје породице, а настојао сам мом месту помоћи онолико колико су биле моје могућности.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли имате сазнања, када је дошла друга јединица војске, осим оне од 10.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се тачно.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате када је дошао Димитријевић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познат господин Димитријевић, ја се човека апсолутно не сећам. Ја сам јуче господине изјавио да сам ја господина Димитријевића упознао исто у ЦЗ-у и презиме Димитријевић ми из тог периода апсолутно ништа не значи.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Не, мислим, да ли сте чули када је дошао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте чули када је Перић дошао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да појасним, официре који су у то време били у Ловасу, што сам прочитао и који су на оптужници, ја ниједног од те четворице људи не познајем и нисам чуо у том периоду за њих.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате ко је чувао улаз у село?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По оном што смо сви знали, улаз у село, спољњи улаз ЈНА.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је било полиције на тим пунктовима и територијалне одбране ваше, да кажем, из Ловаса?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: ТО као ТО није постојао у том периоду и оно што смо ми који смо били нераспоређени, као што сам јуче рекао, давали смо стражу само на три места у центру села. За полицију не знам, мислим да није.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Добар дан, господине Радојчићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добар дан.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Ја ћу за Вас имати само једно питање, поменули сте јуче и данас акцију претреса у Бадњари.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Да ли можете да се сетите, да ли је приликом те акције коришћена нека топографска мапа или војна карта?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја бих Вас молио мало гласније.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Поменули сте Бадњару јуче и данас, акцију претреса.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Адв. БОРИС ЗОРКО: Интересује ме, да ли је приликом те акције коришћена нека топографска карта, односно да ли сте видели неку војну мапу да је неко користи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато, не, нисам видео.

Адв. БОРИС ЗОРКО: У реду, немам више питања, хвала Вам.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Јуче је неко поставио овде питање, али мислим да је окривљени остао недоречен у том смислу. По чему је разликовао добровољце од војних лица? Он је у једном тренутку рекао да су приводили и ЈНА и добровољци и тако даље, сада само, не знам да ли је суд поставио питање или неко од или тужилац, али је то остало недоречено. Значи, како је разликовао добровољце од војних лица, да ли по униформама, или нечем другом и тако даље?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могу ја?

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да, да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нису локални мештани Срби, остали су један мали део добровољаца сам познавао по лику, по именима не и на основу тога сам рекао да су то могли бити добровољци и припадници ЈНА, а ако сам имао још неких сазнања, онда је то могло бити само из Месне канцеларије, јер ја лично те људе нисам познавао.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро. Друго питање, да ли сте познавали Стојановић Сашу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно не.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је донета писмена наредба о увођењу полицијског часа?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Лично се не сећам, а из списка сам видео да је постојала.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте до 18.10.1991. године чули да је неко користио израз «живи штит»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте познавали оптуженог Зорана Косијера?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Па, ја се само бринем, овај, оптужени Крњајић је напустио, како ћемо да наставимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не брините ништа. Ево пре него што кренемо са питањима оптужених и суочењима, ја морам да му још нешто предочим и да Вас питам. Реците ми, у каквим сте Ви односима били са Зораном Обреновићем, званим «Аждаја»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Зорана сам само упознао за време акције, чуо сам за њега и неке посебне контакте нисмо имали. Мој једини

директни контакт са Обреновићем, сада већ покојним, нажалост, је био у тој кући када сам дошао да га замолим да пусти ову младу девојку Снежану Кризманић, ето то је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једини? Да ли сте били на његовој сахрани?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам ни где је човек сахрањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је оптужени Љубан Деветак, када је саслушан у овом суду 23. априла, тврдио да на питање оптуженог Александра Николајидиса да ли је ишао на сахрану, он је тврдио «био сам спречен, али сам послао Милана Радојчића, службено возило и мог возача»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На сахрану Зорана Обреновића, «Аждаје»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званог «Аждаја»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вам предочавам шта је он тврдио. Оптужени Љубан Деветак је такође тврдио да на састанке тог војног врха у време значи Вељовића, Радојчића, Вељовића и Димитријевића, пардон, да сте одлазили Ви, долазили сем њега и Ви и Воркапић, па онда на реферисање код Вељовића, да иду Радојчић, Ђуро Продановић, Милорад Воркапић? То је тврдио 21. априла на претресу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У том периоду ја на никакве састанке нисам ишао, уз сво поштовање памћења господина Деветака, не, а за остале, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Љубан Деветак је тврдио да је упознао пуковника Суботића пре минског поља и каже тај пуковник Суботић је дошао у Вашој пратњи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја не познајем пуковника Суботића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође тврди да је неко његово остваривање контакта са Вељовићем и упознавање је било ту преко Вас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мислим, реците ми само, шта је човек био по чину, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Капетан резервни, Градимир Вељовић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам из списка прочитао да је то старешина који је први дошао у село и ја се заиста не сећам да сам ја Љубана упознао са капетаном, јел, са капетаном Вељовићем. Ми јесмо то прво вече, поподне, предвече, када је дошла војска, између себе се поздрављали, руковали. Ја се не сећам да је Љубан дошао то прво вече, заиста се не сећам. А да сам га ја упознао са капетаном Вељовићем, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Месној канцеларији постојала нека војна топографска карта са дванаест листова на којој су означена минска поља у Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Миодраг Димитријевић у својој одбрани у истрази 30. маја 2007. године тврди да је војна топографска карта била у канцеларији Месне заједнице са дванаест листова, да су

на њој била означена та минска поља. Тврди да су сви видели ту карту и Љубан и Девчић и Радојчић и ови из «Душана Силног».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико је мени познато, а да Вам будем искрен, не знам читати топографску карту, али колико ми је познато, никаква топографска карта није нигде била у канцеларији, у Месној канцеларији где сам ја боравио када нисам имао конкретан задатак, попио кафицу, попричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је позната та ситуација да тих дана од 10.-ог до 18.-ог, конкретно 12. или 13. октобра 1991. године да је долазила војска, инжењерци из Друге пролетерске гардијске механизоване бригаде да су минирали подручје на Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Лично сазнање немам, прочитао сам ту у транскриптима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Радомир Савковић, саслушан 19.06.2007. године у истрази тврди да је ту карту оставио у Ловасу и тврди да, није могао да се сети коме тачно, али Градимиру Вељовићу и да је то ту остало у команди.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, нисам ја долазио у команду, поштована судијнице, тако да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се сада не сећам, ако случајно сам Вам јуче то предочила, још немам транскрипт са тог суђења, оптужени Александар Николајидис је тврдио да сте му Ви причали за нека убиства, то сам Вам предочила, да ли је тако? Оптужени Миодраг Димитријевић, ја сам Вам предочила јуче да Вас 14.10.1991. године, да сте се Ви представили испред територијалне одбране, али је такође тврдио, није могао прво да се сети да ли је на састанку од 17.10.1991. године у 18 часова, да ли сте Ви, он је уписао у својој бележници неки Милан, па није сигуран да ли сте Ви или Девчић, али је после, када је други пут саслушан у истрази тврдио да сте Ви били присутни.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, на том упознавању, како сте рекли, 14.-ог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не на упознавању, значи, састанак војног.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, морам напоменути, да у то време, кроз канцеларију, кроз Месну канцеларију, је пролазило седам људи са именом Милан, Мићо, Милорад. Ја само могу позвати господина Димитријевића да поново размисли, да се није забунио, ја нисам тим састанцима присуствовао, јер мени Димитријевић ништа не значи презиме и тог официра нисам упознао у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези ових неких радних налога, што је оптужени Љубан помињао, да сте за те радне налоге били Ви задужени. Да ли је то тачно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Генерално задужење нисам имао, имао сам свако јутро задатак као и сваки други који је био на располагању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада ангажовали добровољце да иду у пратњи људи који раде у берби кукуруза или шта ја знам, неких усева? Да ли сте Ви некада ангажовали добровољце у те сврхе?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јер нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јер нисам ни био у могућности да то урадим. Онај радни задатак који сам добио, ја сам га урадио и рекао сам јуче у првом делу своје одбране, ако се радило нешто у стручном делу, пошто сам и ја електротехничар, онда сам навео и пар имена људи са којима сам или који су са мном ишли, без обзира на националност, па сам навео поправку водовода, па ове пумпе и саме трафо станице и увођење, односно долазак електричне енергије до краја 1991. године у место Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је оптужени Љубан Деветак на главном претресу од 21. априла спомињао, каже «Радојчић Милан је предложио и спровео да добровољци иду у пратњи ових радника који су радили».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја нисам био у ситуацији да било кога ангажујем, без било чије дозволе, а најмање добровољце, јер јуче сам у пар наврата испричао какве су моје релације биле са тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николајидис у својој одбрани овде на претресу је тврдио, уствари није то на претресу, то је било у истрази 16. октобра, извињавам се, 2007. године, каже, «свађао сам се са Радојчићем и Девчићем, јер су Снежанину сестру Бранку Кризманић терали да ради, иако има мало дете».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Уз сво поштовање сећања, знате шта, оно што сам малочас изнео, управо тако могу рећи и за ово. Радне задатке које смо добијали, ми смо их спроводили и сви су морали једноставно ићи радити, такав је био налог, па сам навео пример и свог оца. Сада, конкретно, ја се те жене са малим дететом заиста не сећам, тако да не могу рећи ни да ни не. Значи сви су ишли радити, можда је он човек био, можда није, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам Снежана Кризманић, кажете, била је нека од Вашег друга сестра, па он тврди да је то сестра од Снежане Кризманић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се заиста тога, тог детаља се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николајидис у својој одбрани тврди да је у Ловас могло да се уђе аутом. Ту никаквих зенги, никаквих борби, ничега, да је једноставно он преварен и да је ту могло аутом да се лепо уђе у то место?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Немам одговор на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази такође тврдили, «улицом којом сам се кретао, није било отпора».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У првом делу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Само неких спорадичних пуцања из даљине», па сте мало јуче то другачије нам представили, као да је ту било неке жешће ватре?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Утисак код мене као појединца, ја признам да сам се плашио, је био такав, јер се јако, јако много пуцало на све

стране и са свих страна и због тога сам рекао овако као што сам јуче рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николајидис тврди у својој одбрани и у истрази и на претресу, да сте војска ту ништа није питала, да је главна била та локална власт, а да је војска ту била неки декор, заштићује ободе по селу и да су се људи ти ту тако и кретали, до продавнице?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Кретања по селу је заиста било јако много. Што се саме улоге војске тиче, ја ту нисам ни довољно компетентан да кажем нешто више, јер нисам имао непосредне контакте са тим официрима. Оно када сам питао ујутру зашто сам добио тај налог, речено је, добио си га од војске, јер је војска тамо и због тога ја говорим овако што се тиче војске, а неку стварно улогу, јер за мене је све што је било речено и када сам у пар наврата питао Ђуру, то је војска наредила, то треба да се уради. Ето, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то сада Ви мени говорите, да је то био Ваш закључак из контаката са мештанима, са Ђуром, са тим неким?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Са онима који су мени преносили налоге шта треба да урадим тај дан и ако сам питао, откуда то или идемо то радити, каже, то је наређење војске, знаш да је војна управа и војска је та која је главна, на основу тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте саслушани у истрази 30. маја 2007. године, Ви сте поводом причања о формирању те неке цивилне власти, цивилно-војне власти, причали да је на челу те цивилне власти био Љубан, а Фрањо Жадањ је био руководиоца пољопривредног предузећа. Нисте уопште спомињали било какав ангажман Љубана везано за задругу, у том неком првом периоду, па ми реците, одакле јуче на претресу Ви ширите ту његову причу, односно, одакле Ви сада помињете да је неко други за задругу? Помињали сте овог Фрању Жадања у истрази.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја јуче када сам рекао да мој исказ у истрази када сам лишен слободе, када сам провео 48 сати у самици и када сам дао своју прву изјаву, изјаву пред истражним судијом и замеником тужиоца, ја тада нисам био довољно концентрисан и нисам био у могућности да кажем, чак и један део оних сазнања које сам имао, него чега сам се сетио и рекао сам, раширио сам тај период на неких месец, два дана. Евидентно је да је Жадањ Фрањо био један од најближих сарадника Љубана Деветака, а мислим и колико се сећам, да је Љубану поверено вођење локалног предузећа, односно пољопривредне задруге. Дозволићете да у првом том исказу који сам дао прошле године, да сам могао погрешити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када је та задруга почела да ради?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ми смо се одмах сутра ујутру сви окупљали, већ од 11.-ог ујутру у дворишту локалног предузећа и у Месној канцеларији и мислим да је то онда логично некакав почетак рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на фактички рад, то што сте се, окупили сте се ту, али када је почело да се ради, задруга, производња, како то

већ иде по задругама, шта се све ради, тај фактички неки рад, то ви сте се окупљали ту у задрузи, то смо чули.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, већ сутрадан знам да је један део стручно обучених људи сео за пољопривредне машине и скидао око села овај кукуруз, да би војска имала бољи преглед и то, закључујем да је то већ први фактички рад локалног предузећа, конкретан рад, јер су се користиле пољопривредне машине и оруђа локалног предузећа, односно задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Марија Ђаковић је у истрази рекла да је задруга почела да ради тек у децембру месецу 1991. године?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могла је она да каже шта хоће, ја кажем оно што сам ја видео и где сам делом ја учествовао, с обзиром на дневне радне активности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радојчићу, мени је остало нејасно, везано за онај сам напад, где се тачно, на којој локацији раздвајају ове групе које сте Ви причали, у истрази сте рекли три групе да су биле, јуче на претресу сте дозвољавали могућност да их је било четири, на којој локацији се тачно врши то раздвајање у Ловасу баш, тачно прецизно одредите, где је та локација?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, знате шта, ја сам био један од бораца који је био у средини, односно при самом зачељу колоне и ја не могу Вам сада тачно рећи, пре села је, када смо дошли на ободу села и те баште, пре првих кућа, већ смо ми који смо били у Жељковој групи, ишли смо за њим, а ови други су отишли ниже, али углавном, ја бих рекао на ободима села или пре првих кућа, ја мислим стотињак, двеста метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стотињак, двеста метара?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, не могу тачно да одредим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Определите по неком путу, да ли је ту био неки пут, пролази или?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то су локални путеви који немају неко своје посебно име. Ја сам споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где води тај пут, рецимо?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Један део, када смо се спустили са брда у долину, води доле за један део атара који се зове Бечка и иде према Опатовцу и Сотину, а овај други део где смо се попели поново на то брдо, тај део места то су њиве и баште, зове се Ружино брдо, ето то је најближе што бих ја могао одредити. Ја говорим, поштована судијнице, моје сећање, моје сећање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте то јуче одговорили, извините, ко је тај ко каже, ко каже ова група, ова, ова, ко ће у којој групи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја знам само за ову моју, односно за групу где сам и ја био један од бораца, да нам је Жељко рекао, ми идемо својом улицом. Ко је још био ту, ја се не сећам заиста. Било нас је у тој групи која је ишла кроз нашу улицу око двадесетак, мислим око двадесетак бораца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на том месту где сте се раздвојили, колико је удаљен тај, кажете, води пут према Опатовцу, колико је удаљен тај пут који води према Опатовцу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То не могу сада тачно одредити, није у километрима, у стотинама метара или двеста, триста метара, четиристо метара, мислим немам сада представу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у време артиљеријског напада, јуче нисмо о томе ни питали, колико је трајао тај напад и колико је бачено тих граната, да ли сте Ви то бројали или имали неки договор, када ви да уђете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То пуцање из топова или артиљеријских, тај напад ја мислио да је трајао, да ли пола сата, да ли сат времена, није јако дуго трајао. Испаљено је, ја не знам тачно колико тих мина или граната, да ли петнаестак, да ли двадесетак, или, не сећам се тачно. Е, није јако много, није јако много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време када траје тај напад, да ли сте ви сви ту, све групе су заједно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, не, траје тај артиљеријски напад, ова група у којој сам и ја и која је ишла нашом улицом, ми се налазимо заједно, а други су већ, нису са нама, претпостављам да су отишли на неке своје положаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су они отишли на положаје пре напада, пре артиљеријског напада?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пре, пре артиљерије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли је са Вама, са том групом људи, значи, Ви кажете, помињете колико сте рекли, седамдесет?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Седамдесет до осамдесет бораца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко лице Стјепан Маринковић, звани «Лисац», неки Драган Накић, нека два лица да су вођена?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У списима сам чуо, али ја за те људе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми, да ли сте, да ли су Ваши родитељи обавештени да ће бити напад?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја нисам имао могућности оца да обавестим, питали сте ме то јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Ви нисте, да ли су били, ја Вас питам, да ли су они били обавештени?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте са њима разговарали када сте, кажете, дошли да се поздравите са њима, када улазите, када сте ушли, кажете, ишли сте код оца?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја знам за свог оца који је био у врло, врло лошем психофизичком стању и тако једна бљак епизода и где сам ја остао уз њега између пола сата и сат времена да га умирим и његова је молба, жеља била, пошто родитељи, тј. покојни отац и мајка је жива, имају само мене, да не идем даље и тако даље, као и сваки родитељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево изволите. Да дође свако на свој ред па ћемо после, изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су припадници територијалне одбране привођени Хрвате на испитивање?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Колико је мени познато, ми који нисмо били распоређени, не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То не кажем ја, то је изјавио Девчић, зато питам. Воркапић Милорад, да ли знаш када је изгубио живот?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се тачно не сећам када је изгубио живот. Када сам давао прву изјаву тужиоцу, ја сам рекао након два, три дана. После сам прочитао да је Милорад Воркапић изгубио живот, нека му је лака црна земља, 23.-ег, али мени само време, Ацо, није познато, не сећам се. Знам да је причано, да је горе на економији у некој ваги, да је експлодирала нека бомба и осталих детаља ја не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш да је овај, да се то ишло у претрес силоса када је погинуо?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не знам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У згради милиције, да ли је постојала у приземљу велика сала једна?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Једна велика просторија јесте постојала.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли су се ту повремено одржавали састанци?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сећање ме не служи, али вероватно, вероватно да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли сада можеш детаљније да опишеш то стање и ту ситуацију када си нашао Снежану Кризманић у кући?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја Снежану у тој кући где су.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Где си је нашао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Где је био «Аждаја», где је био «Аждаја», када сам отишао код њега.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ту где си је нашао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могу рећи да ја Снежану у првом моменту нисам ни видео. Видео сам једно друштво које, мој утисак је био, било под дејством алкохола и ја сам овај «Аждају» замолио и објаснио му због чега сам дошао по ту девојку, да су наши родитељи кућни пријатељи, да Бранко њен старији брат и ја смо другари и да заједно момкујемо и да је то једна честита девојка из једне fine породице и да мој отац и њен отац су заједно радили тридесет година у локалном предузећу и покојни «Аждаја» се брецнуо на мене и питао, «да ли ти је то девојка, да ли ти је то пријатељица, шта ти је то». Ја сам поново покушао једним финим, да не кажем, замолио сам га и другим речима, он ми је, рекао бих да је био под утицајем алкохола, запретио да пазим шта радим и да нема ништа од тога да је ја могу вратити и да се склоним. То је најблаже речено, било је и погрда. Када сам изашао, мислим да ли је било на улазу или када сам већ изашао, један човек,

један човек твоје конституције, наишао је, «шта има», и ја сам му уракто испричао. Он је рекао на то «видећу ако могу помоћи», ја сам тог човека замолио. У ЦЗ-у сам се тек сетио да си то ти, морам признати.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли си ту, када си дошао по Снежану Кризманић, да ли је то било у то време паметно и популарно спашавати и помагати Хрватима, да ли си био изложен опасности?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно, апсолутно и због тога сам и имао проблем, више него опасно.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када сам је довео код тебе, да ли сам ти рекао, да ли сме неко да је дира или нешто слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, не сме нико је дирати.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: У то време је постојала већ полиција и ови разни органи и органчићи, шта ти ја знам, функционери. Зашто сам је баш теби дао а не њима?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, вероватно си проценио да сам ја коректан као човек и вероватно си чуо да имам проблем са осталима, јер трудио сам се да се понашам нормално.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли ти је познато да сам је касније одвео из Ловаса?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ти будем искрен, ја сам, заборавио сам потпуно, али када смо се срели на шетњи и када си ми испричао, онда сам се једног дела сетио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је за њу било најбоље да напусти Ловас у то време?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, после онога што јој се дешавало, вероватно да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јуче си рекао да је Ловас ослобођен захваљујући добровољцима «Душана Силног».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добрим делом, пошто су ти људи били неупоредиво бројнији него локални мештани и мештани из околних села, Товарника и Опатовца.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли ти је познато да је после Ловасу промењено име у Душановац?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли имаш сазнања, да ли је то по «Душану Силном» промењено?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не могу са сигурношћу тврдити.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знаш да ли је Љуба Јелић имао канцеларију у Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, по оним изјавама које сам прочитао, да, међутим, да ти будем искрен, ја се Љубе врло, врло мало сећам, а радујем се суочењу са господином Јелићем.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јуче си рекао, када ти је предочила госпођа председавајућа, да његова изјава није тачна. Да ли је тачан део изјаве у којој каже, да си имао касније канцеларију ти у Месној заједници?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У згради Месне заједнице, формирањем ТО, да, имао сам канцеларију.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли постоји могућност, да ли дозвољаваш, да је пре тебе он био на том месту?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се лично не сећам, али дозвољавам могућност, јер из списка сам прочитао да је играо одређену улогу, што је неколицина и потврдила.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја бих Вас, госпођо председавајућа, замолио, пошто сте прочитали, предочили ова лица која су погинула, која се воде да су погинула у нападу, то сте предочили и Девчићу, да ли могу њему да прочитам, да каже ко је погинуо из Млинске улице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, зато што сте Ви тврдили да Вам је он причао да су неки људи ликвидирани те ноћи, Ви сте тврдили у својој одбрани, да Вам је Радојчић то причао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Али и ова лица, само да каже, ко је из Млинске улице, јер Девчић је тврдио да су највише погинули из улице у коју су ушли добровољци. После када сте му Ви предочили, он је набројао само једног из Млинске улице. Да ли је то већина, па пошто он познаје мештане, да му предочим имена, да каже, ко је из Млинске улице са овог списка.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Немам ништа против.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хоћеш да прочитам па ћу рећи.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ко је од њих из Млинске улице од тих 21 који се воде да су погинули у нападу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Цецилија Бадањак, Антун Јовановић, Анка Јовановић, Катарина Павличевић, Јурај Пољак, Јосип Краљевић, Алојзије Полић, Мато Кесер, Драго Пејић, Мијо Божић, Вид Кризманић, Стипе Мађаревић, Паво Ђаковић, Стипе Пејић, једино кога се ја сећам из Млинске улице то је Мато Кесер. За ове друге. Има један мали, један део, Млинска улица када се од самог млина крене, ушорено па онај део тамо где су ређе куће, тај део, да признам, не познајем најбоље, ако се сећаш, тај део где има и кућа и башта, е ту, једино што знам сигурно да је ту кућа или Бранка Кризманића, брата, с леве стране, а ово што се сећам, једино Мато Кесер је из те улице. Изволи. То са сигурношћу тврдим да је кућа у тој улици.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: «Аждају» си помињао углавном у том неком негативном контексту. Које су његове заслуге да Љубан Деветак организује да службено оде, делегација села на његову сахрану?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мени одлазак на сахрану заиста није познат.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, да ли је имао уопште неке он заслуге када село тако нешто уради?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Као борац, апсолутно да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Спомињао си четнике и «Душан Силни», увек си причао једни четници, други «Душан Силни».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, у оној изјави коју сам дао истражном судији.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да су четници доводили Хрвате у подрум Месне заједнице. Да ли то мислиш на ову јединицу «Душан Силни» која је учествовала у ослобађању села или нападу, како хоћеш или на ове друге који су касније дошли?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јединица која је учествовала у ослобађању, један део људи сам познао по лику, по именима не. Ових који су дошли после, још се слабије сећам. Ја не могу са сигурношћу тврдити који су који били. Када сам рекао саму реч четници, то је она иконографија која се после завршетка напада мењала, па је неко ставио шајкачу, неко је узео беџ, на то сам мислио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је било потребно дуже остајање тамо добровољаца или за њихово накнадно довођење у Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: После уласка ЈНА, не знам да ли је било потребе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Када су први пут дошле те избеглице, први избеглице у Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја мислим крајем X или почетком XI месеца, јер већ крајем или у другој половини XI месеца почела је да ради Основна школа која је добила име «Десети октобар 1991. године» по дану ослобађања Ловаса.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Осим тебе, да ли је још неко, на било који начин помогао Снежани Кризманић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли си чуо да је у Ловас неко било када, девојка, жена, девојчица, киднапована и одведена из села?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Киднапована?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познато, мештани исељавани, јесу али киднаповано, то ми није познато.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ловас, да ли је било сиромашно, средње или богатије село?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ловас је било економски богато село.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекао си да си после, да си после Ловаса ишао на ратиште?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Значи, а ови други не, њима се свиђало тамо да остану?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, од ових људи који су учествовали у нападу, односно у ослобађању Ловаса, Милорад је погинуо, нека му је лака црна земља.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не, не, ови други што су после су се тамо учаурили, њима је било добро. Немам више питања, хвала.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала, живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље, Петроније Стевановић, имате ли питања? Само мало сачекајте, да Вас суочим сада док сте већ ту. Николајидис уђите, нека се врати Стевановић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Милана Радојчића и оптуженог Александра Николајидиса, на околност:

-да ли је оптужени Милан Радојчић причао оптуженом Александру Николајидису, да су убијани Хрвати 10.10.1991. године из освете и да су то чинили и Крњајић, Воркапић, Девчић и да ли му је причао да је оптужени Девчић тукао своју фамилију, неког Андрију или Ивицу, како сте Ви причали,

-да ли је било отпора приликом уласка у село,

-да ли се оптужени Александар Николајидис свађао са Девчићем и Радојчићем, јер су Бранку Кризманић терали да ради, иако има мало дете и да ли је војна власт била главна у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова прва околност, тврдили сте у својој одбрани у вези оних констатација да ови људи набројани у тачки I оптужнице нису убијени у нападу, да сте видели можда двоје, троје људи, да Вам је оптужени Радојчић причао да су се светили мештани локални, па сте ту спомињали Крњајића, Воркапића, Девчића. Изволите, окрените се један према другом. Радојчићу, Ви сте чули ово шта је он рекао, с обзиром да нисте били у судници када је износио одбрану, да ли је то тачно?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То је било други, трећи дан када сам дошао да обиђем у Месној заједници, да видим Снежа како је и онда су већ носили са овим тракторима мртве и питао сам те, причали смо одакле толико мртвих, ово, оно, јер их по улицама није било и нигде, онда си ми рекао да ја не знам шта су све они доживљавали, Девчић Радојчић, овај, Крњајић, Воркапић, пре тога, ово, оно и да су им сада вратили све то.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, ја сам рекао управо тако, да је ишла једна прича међу нама локалним Србима, на крају крајева један део Хрвата који су били злонамерни једни против других су износили свакакве приче о околностима одређених погинулих, па сам споменуо и мене и један део вас добровољаца и ове који су поменути, покојни Милорад, Жељко, Милан, сви ми који смо учествовали у нападу, да смо дочекали моменат да се светимо овима Хрватима, односно

«усташама»; па сам то илустровао оно што је се причало по месту тих дана и што је било актуелно. Ето тако то могу објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то потврђујете да је ово тачно што?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, не, ја сам рекао да је то била једна другарска прича између нас, ништа друго и о гласинама, а не да је то тачно, поштована судијнице, да се прича свашта, да су долазили и код једних и код других и говорили, е овај је рекао ово, овај је рекао оно, чисто као тужибаве, ето то желим да наведем. То је била прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тако било или је конкретно речено, Ви кажите?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ја сам схватио да је речено да су они то њима вратили, да су имали раније много проблема са њима и да им се сада указала прилика да им се реванширају, да им врате то. Сада, да ли је он то овако мислио као што каже, не могу ја да знам шта је он мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези овога да је Девчић тукао чак и своју фамилију, да Вам је то он причао?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, то ми је рекао зато што, то ми је рекао зато што овај ту исто, јер је рекао да не може да га схвати, да се понаша мало као што каже за ове друге неконтролисано, да чак и своју породицу бије и мислим да је спомињао неког Андрију Девчића или Девчића, углавном знам да је исто презиме.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могуће, ја се тога заиста не сећам, а ако смо разговарали, ја кажем, то су ишле једноставно приче, да ли је део истина или није истина, ја то не могу потврдити, ни негирати, али кажем Вам, у тих првих десетак дана које су све приче колале, с обзиром на околност толиког броја погинулих, трагично погинулих. Између осталог у контексту и ова прича коју Николајидис износи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ова трећа околност, да ли сте се свађали са њим у вези Бранке Кризманић, зашто она са малим дететом терају је да ради, са њим и са Љубаном?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Не са Љубаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте спомињали.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Са Љубаном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Девчићем и са Радојчићем, извињавам се, ја сам добро унела то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Пре, код ове земљорадничке задруге, ту је трактор стајао где се изводи рад и ту су стајали увек, да не кажем, ти, Девчић, ови мештани. Ја сам упамтио њега и Девчића, њих најбоље знам. Рецимо, тог Ђуру Продановића никада не бих и тог Клисурића, никада не бих препознао никада и овај, пошто је Снежа онда била тамо, знао сам да јој је ова Бранка снаја, а не сестра, снаја и онда када сам њу ту видео, ја сам њу издвојио и рекао сам да не може, јер знао сам да има мало дете, пошто сам одлазио код њих, да им кажем за Снежом како је и онда сам рекао да не може да иде, међутим, они су се противили и овај, терали су је да изађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они, који они?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, они, зато сам рекао, он и Девчић, јер њих памтим највише. Не мора да значи да је он директно или Девчић, али углавном ти мештани који су били.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Локални.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да. И онда сам рекао, онда сам им рекао да она нама као кува храну и да буде зато ослобођена и тако сам је пар пута ослободио, а није нам кувала храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте споменули конкретно да сте се свађали са Девчићем и Радојчићем?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, добро, њих двојицу знам да су били ту, углавном расправљао сам се са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто са њима се расправљате?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што су они били ту увек када се то, када се ишло на те радове, они мештани, они су пратили, нисмо ми знали ни где је кукуруз, ни где су грожђа, та, виногради, они су то водили и организовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радојчићу, да ли је то тачно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јутарња, конкретног догађаја ја се заиста не сећам, ја се заиста не сећам. Тачно је да су јутарња окупљања се дешавала у машинској радиони и прекопута исто у том дворишту или испред тога. Тачно је и да сам ја свако јутро долазио или у Месну канцеларију или на ту локацију да добијем радни задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви давали радне задатке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, нисам ја био тај који је давао радне задатке, ако сам одлазио радити, онда ако је требало да још неко иде са мном да ми помогне, логично је да сам онда рекао да ми је потребан још један, двојица, тројица. А што се тиче самих одређивања и неког руковођења да та група људи по мом налогу треба да иде радити, то не.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Нисам ја то ни рекао, он је добијао налоге од другог, он је само ту био присутан, није он наређивао, то није он њих терао и водио.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао да овај конкретан случај о коме Николајидис говори, рекао сам да се свако јутро на тим локацијама јесмо сви окупљали, али конкретног случаја се заиста не сећам.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Јер ја сам знао ко њих шаље и ко њих тера да ради, али не кажем ја да је он терао, него они су били ту када су они слати, значи ја знам да он није терао, то уопште није спорно, ја знам да није слао нити је могао да шаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он радио ту када су они слати?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Зато што није могао Деветак да буде на свим местима и онда је слао њих да стоје, чисто ту да виде ко је отишао, ко није отишао, где иде, давао је њима распоред: Сада то је проблем што они неће, то не сме да каже да неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А овај отпор при уласку у село?

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, по мени, ја сам рекао, мислим, видео и си сам када смо ушли и ти кажеш код вас то један, двоје мртвих, по оној причи која је била раније, да су ту јаке снаге, ово, оно, ја сам очекивао неку борбу. Међутим, то по мени није била борба. Ја сам тако рекао да смо буквално могли да уђемо путем, која би била разлика, да смо ушли.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Или последице.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да, која би била разлика, не видим разлику никакву, можда не би ни нама погинуо, можда не би ни њима нико погинуо, тако да уопште није било смисла да се ломатам по тим оним кукурузима, не видим, не видим уопште сврху тога, што сада и они говоре да није било тамо никога, да су знали, да смо послати као будале, то сада и Љубан говори и сви говоре, да значи само потврђују то, а то се видело први дан када смо ушли у село, да је било смешно оно, мислим.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То што климате главом, то не улази, реците.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мора да се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мора да се изговори.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да. Ја кажем, ја прихватам Николајидисово виђење и отпора није било онако како нам је било представљено и како смо очекивали да ће бити страшна борба, с обзиром на информацију да се у Ловасу налази између 100 и 150 припадника хрватске војске и да је то основни разлог због чега ће пре нашег пешадијског напада ићи пуцање из топова, односно артиљеријска припрема. У том делу се заиста слажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у вези овога да је ту војска имала неку одлучујућу улогу тих дана, Ви сте Николајидису тврдили, «војска се ту ништа није питала».

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Па, то знају сви, то зна и он. Па, ево он и сам каже, са ким си имао контакт од војске, ко је могао од војске нешто да ти нареди. То што ти они преносе, рекла војска, то они причају. Где си видео војску да се негде меша, где је војска ишла, где су они хапсили, да ли си видео неког војника да води, шта су они имали са нама добровољцима, да ли је могао мени Димитријевић тај неко или неки пуковник тамо да нареди нешто или теби, није, ниси имао ни контакт, ништа.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам имао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То су приче њихове које су преносили нама. Е сада што је неко веровао, што неко није, али тамо, да ли си видео негде војник да нешто ради, стајали су као у кавезу тамо где год да су били и ишли на те њихове пунктове и здраво, ког су смели да ухапсе, да ли су имали податке о некима, о нечему, када си видео војну полицију тамо?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мислим да сам видео једном или два пута.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А они причају сваки други дан долазио, каква војна полиција, какви Суботићи тамо, Петковићи неки, генерали, ја нисам то видео ни доживео, на једном истом месту ако ти

видиш једно, а ја друго, онда неко није нормалан од нас двојице или се прави да није нормалан. А војска тамо је била само да чува те положаје, нико их није зарезивао за ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Радојчићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја могу на то само рећи да оне налоге које сам ја примао, радне, да ми је презентовано да је од стране војске. Ја да Вам будем искрен, у том периоду ја признам да сам се плашио за свој живот, јер неки посебан третман борца нисам имао и некаква моја сарадња са добровољцима рекао сам уз часне изузетке, није постојала. Налогe које сам примао да треба то и то да се уради, ја сам безпоговорно извршавао, јер сам се плашио за свој живот. Што се тиче саме организације војске, то мени није познато, да је било ходања по селу, јесте било ходања, да је војска држала вањски део села, то знам по причи да јесте држала, јер када иду на смену, пролазе између осталог и поред куће мојих родитеља. За овај остали део колико се кога шта питало, верујте, ја заиста нисам био ни у ситуацији, нити знам. Једини мој директни, али заиста директни контакт када је један од тих официра 18.-ог ујутру испред поростора Месне заједнице рекао да ћу ја бити један од тих који ће им водити или водич и уз мене је ишао Мирко Рудић до Бадњаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, завршено суочење. Петроније Стевановић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја бих сада кренуо, али само ево отишао је Александар, пре него што Ви наставите, да направимо паузу, у овом суочењу, ја сам чуо, а Ви ме исправите, додуше забележено је, претпостављам, да је један од њих рекао «нисам знао, али у шетњи си ми рекао». Ја питам сада оптуженог, на какву шетњу мисли, где? Забележено је то, ја само да проверим. Рекао је, рекао је, молим Вас.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не разумем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У шетњи у ЦЗ-у овде?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Дозволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само то да расправимо, ништа, не треба мени да се објашњава. Мени само није јасно каква је то шетња, то ми није јасно, само то, а разјаснићемо на крају. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада имате у 11 часова, да ли имате времена да Петроније.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако је за два минута могу, ево десет минута само, ама буквално десет минута, хвала.

Констатује се да ће адвоката Здравка Крстића који овог момента напушта судницу у 10 часова и 50 минута, мењати адвокат Слободан Живковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, имате ли питања неких за господина Радојчића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, имам да га питам, да ли сам ја смео тамо да неком ударим шамар без нечије наредбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примакните се мало ближе микрофону, чули смо питање.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да ли сам ја смео неком да ударим тамо шамар без нечије наредбе или да некога приведем без нечије наредбе или да га саслушам без нечијег наређења, да ли сам ја смео и ко је мене тамо довео, ко ми је наређивао, како сам ја пао тамо Ви знате сами. Мислим, само сам хтео да Вас замолим бар ово да ми кажете, у Ловасу када смо били, када смо одвели ону четворицу за Товарник када смо тог првог дана када смо улетели, Крњајић је возио онај камион жути, када смо срели војску ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само да Вам одговори на ово прво питање. После ћете ту другу неку ситуацију.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја могу само поновити одговор, Петроније, који сам јуче дао. Ја Петронија Стевановића из Ловаса не познајем и његове активности мени нису уопште познате, шта је радио, чим се бавио, да ли је нешто радио, не могу да каже, јер ја тебе Петроније из Ловаса не знам. Да ли си од кога добијао налоге, какве налоге, није ми познато. Ја за тебе сам само чуо по имену и оно што су рекли - Петроније воли мало да попије, то је једино што сам знао за тебе тада. Нисам те нигде видео, нити сам те лично познавао. Ти и ја смо се, ја морам рећи искрено, на шетњи у Централном затвору, на великом шеталишту, када су ми рекли, ево то је из твог дела, то је Петроније Стевановић и када се делио хлеб, ја сам рекао, ја тог човека не знам из Ловаса.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро, променило је се, са.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја заиста тебе из Ловаса не знам и не могу да кажем ни да си кога убијао, ни да си кога тукао, ни да си давао наређења, ни да си примао наређења.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Само сам хтео да Вас питам, а ја ћу Вас подсетити, разумеш, када сам шта радио. Да ли сам, да ли је смело, Ви сте ишли стално са Девчићем, да ли је тако, и постоје ту неки.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, Петроније, не, сада ћу рећи зашто не. Сем вероватно би те познавао да сам те видео неколико пута. Милан Девчић и Милан Радојчић једину заједничку акцију су имали 10. октобра када су ишли кроз своју улицу, после тога Милан Девчић је у полицији, а Милан Радојчић је као и остали локални Срби, између осталог и мој покојни отац, били на располагању у класичној униформи ЈНА и радили задатке који су добијали или у локалном предузећу или у канцеларији Месне заједнице.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Добро, брате, да ли је тамо смео неко од добровољаца нешто да уради, док му није наредио Љубан или Радојчић, Љубан или овај Воркапић или овај Девчић, да ли је неко то смео да дође као што ми је рекао, ја сам рекао да ми је Девчић

наређивао, Љубан, доведи оног, саслушај оног, као што исто били, ја, Ви, Девчић, када сте, када смо ишли, када смо гледали оне касете 12.-ог, када су донесене увече, када смо гледали сви те касете, сви смо ваљда говорили од вас који сте познавали, ето то су те усташе.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја само држим концентрацију да ти одговорим на ово што си ме питао. Истина јесте да смо гледали касете.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Јесте.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се тебе не сећам, да си ти тада био присутан.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ишли смо.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Дозволи, ја сам тада између локалних Срба са мном је на гледање касете ишао и мој покојни отац. То знам.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Било нас је пуно.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И оно што сам јуче рекао, да ли има потребе да се понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, него само ово што Вас је он све питао, да ли је у том гледању било показивања, то су те усташе, ликова на том снимку?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Дозвољавам могућност да је било показивања локалних Хрвата на тој касети и не спорим да није било, а да сам ја био тај и да сада тачно кажем, ко је био тај, ја не бих говорио истину, а то не желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Петронија Стевановића чак из тих гледања касета као човека не сећам се. Петронија Стевановића сам физички ја овде видео у Централном затвору. Ја га се из Ловаса заиста из ниједне ситуације, без обзира да ли то мени ишло у корист или против мене, ја се човека, поштована судијнице, не сећам. Чуо за твоје име јесам, чуо сам да си учествовао у нападу, а тебе се као човека не сећам, ни да си давао наређења, ни да си примао наређења, нити сам ја то видео.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мени је само наређивао и Бог ми је био Деветак и овај Девчић. Они су наређивали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То, Петроније, са њима расправи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Са Воркапићем сам одлазио и њему је исто наређивано.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Покојни Милорад.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: А ја и Ви, Ви сте били један пинчек уз њих као што сам и ја, рекао је, Петроније, доведи овог и овог. Ви сте присуствовали тамо када смо саслушавали, сећате се, оног механичара, када смо га 12.-ог испитивали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, дозволи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Рекли сте, иди га сада доведи нека види шта је радио, нека сада призна, када смо га довели да они гледају те касете како су горе тамо, где је био тај скуп, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте нека Вам Радојчић одговори на ово.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сада си мене као човека прозвао да сам ја учествовао у испитивању, а малочас си рекао да сам ја био један од многих.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Били сте присутни, да сте Ви питали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Присутан нисам био, ја бих те молио, покушај да се сетиш следећег, ја дозвољавам могућност, ја дозвољавам могућност да си ме срео у пролазу када си, али ја заиста се не сећам.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, ја морам да интервенишем, извињавам се, али ово превазилази све границе ЗКП-а око овог суочавања, јер ми не знамо на које чињенице, човек каже, ја човека појма немам, на које чињенице да га суочавамо, не зна човека.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Заиста Стевановића не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочавамо зато што он њега зна.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Он каже не знам и завршена прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нешто друго, он њега зна.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ми сада испитујемо поново, а испитујемо и једног и другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у праву, колега, он њега зна и тврди, терети га за неке радње, мора да му човек одговори, да ли је то тачно или није тачно. Не можете, сутра су то искази на основу којих суд мора да одлучује, да пресуђује, да видимо, да их суочимо. Он прича неке, Петроније баш прича за господина Радојчића, за неке радње.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Петронија Стевановића и оптуженог Милана Радојчића, на околност -да ли су оптужени Радојчић и Девчић испитивали Хрвате и позивали Петронија када неће да признају, -да ли је оптужени Радојчић био присутан као и сви остали када су одвођени Хрвати из подрума Месне заједнице и када је Љубан тражио да се склоне и да ли су били у истој групи са Крњајићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се један према другом. У вези овог испитивања Хрвата и када не признају, да позивају Вас. Причали сте да је био ту и Радојчић и Девчић.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, њих двоје нису се раздвајали, када год је требало или да се иде за Шид, за Товарник, за Митровицу,

није важно, углавном, стално сам био присутан са њима, увек су звали мене да идем и ја са њима ради обезбеђења и шта ја знам. Хоћу да кажем за тог механичара, за те, иди га преведи горе, за тај подрум, после ћу Вам рећи.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На којој локацији се то дешава?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: То када смо улазили на економију, када смо отишли тог механичара, када ми је рекао Девчић «доведи ми оног механичара», па смо после довели касапина, оног трговца, па оног малог једног, не знам како се зове, када ми је рекао, «припреми их, јер знаш како треба, да се много не убеђујем са њима», када сам их увео горе у канцеларију где је менза на економији, Ви сте рекли.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У двориште пољопривредног предузећа?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Машинске радионе.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Рекли сте, Петроније, сада изађи и онда сте Ви обављали тамо разговор, да ли си га ти лично питао или он, ја не знам. Е када је требало, Петроније, дођи, одведи га, врати, доведи овог и оног. И онда успут, ја сам можда неку ћушку, ето тако, знате како је, при милицији. Ја сам то примењивао што су мени у цивилству пре рата примењивали, тако, а ово одвајање за то из СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, нека господин Радојчић везано за ове Ваше наводе Вам одговори.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Аха, добро, добро, за тог механичара.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У никаквом испитивању у машинској радиони иначе нисам ја учествовао. Да ли си учествовао, ти то Петроније, не знам и не могу да кажем, Петроније је учествовао и није учествовао, јер не знам и нисам никада то видео. Ја дозвољавам једино једну могућност, да си ме видео као једног од многих локалних Срба у пролазу у дворишту машинске радионе, покушај да се сетиш, на тај начин, а да сам ја теби давао налоге и примао и да смо Девчић и ја били заједно, Петроније.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, нисте Ви мени никакве налоге дали, нити су постојали тада, јер ја сам тамо само био четири дана, разумеш, када смо одвајали те људе, ту смо их одвајали.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Али Петроније, ја нисам у томе учествовао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: После касете, ове опасне које смо видели тамо и ове поштене као, те старије горе, разумете, нове, нисмо водили у Месну заједницу, него једна кућа поред Месне заједнице у подрум где је Љубан држао тај из Краљева, а не, не говорим ја за СУП ту у подрум. А горе смо их раздвајали и ове опасне тамо да нам не побегну или шта ја знам, да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Петроније, покушај да се сетиш, какве везе ја имам са тим и још нешто покушај да се сетиш.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, били сте присутни, господине и Ви и Љубан и Девчић, горе на тераси када смо их раздвајали, љуби те

брат и овај Воркапић, када смо их ми доле мало шамарали, били сте присутни, какви.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Петроније, ја поново истичем.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ја мислим Вас гледам и када смо кренули из кукуруза, када је пуцато на силос, када је силос озго пуцат, када је «Пикап» онај прошао, када нам је рекао овај, немој да га пустите, сада ће да крену возила.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Где?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када смо долазили да нападнемо, чекало се десет граната да бројимо, када падне десета, да ми улећемо. Седам је опалило, три није опалило и онда смо ми кренули, Крњајић је водио, био је испред Воркапић, Крњајић, ја сам иза њега, овај што је погинуо иза мене, а за Вас се не могу сетити, вас двојица куда сте.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја и нисам био на том правцу.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Ми смо из силоса из оног кукуруза дошли, када смо пуцали на оног «Пикапа», на оног, ауто када је почео да бежи, да не би јавили из Вуковара.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да појасним, да појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да господин Радојчић објасни.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да појасним. Ја знам из приче да на правцу где је била једна наша група, једна наша група, говорим о почетку напада на село Ловас, на правцу где је била једна наша група, група која је покривала млин, да је ишао аутомобил и да су наши борци пуцали на тај аутомобил. Ја, Милан Радојчић сам био тристо метара ниже код своје улице и немам никакве везе са овим што причате, Петроније, схватате, нисам био у тој групи.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Али Крњајић је био, он нам је наредио, а не могу да се сетим да ли је он био.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам био у тој групи, на сасвим другом крају и са нама је био као старешина наше групе Жељко Крњајић, јер смо ишли кроз своју улицу, то је две или три улице.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Мени је био, онда си био, онда сам ја побркао лончиће скроз. Мени је Крњајић био, сећам га се по оној бубуљици, био је скоро исти као и сад и онако глават и када ми је рекао, говорио ми је, «ту баци, то је хрватска кућа, ту баци бомбу», јер нисмо ми знали која је ту хрватска, која српска, каже, «ту баци, да прелећемо», јер смо прелетали, брате, откуд сам ја знао ко је тамо Србин, ко, не само сам хтео да питам, да ли сам ја смео нешто да урадим тамо, без наредбе нечије, без наредбе, да ли сам ја радио на моју руку као што прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хајде да закључимо ово. Ја поново истичем, ја Петронија Стевановића из Ловаса и след његових активности, не знам и не могу за човека ништа рећи и сматрам да ово што Петроније невезано прича, не знам зашто тако прича, да знам ја бих рекао, знам човека, радили смо то, то, то и то. Малочас сам Вам покушао објаснити, он човек се, моје сећање говори, сећа неких

детаља који не иду једни уз друге, аутомобил, ја сам чуо, не знам на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он прича да је био у Крњајићевој групи и да је ту у тој групи било и гађање зољом аута и тако даље.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У улици Иве Лоле Рибара где смо ми били, никакав ауто није постојао на који смо ми пуцали. Ја се Петронија из наше групе заиста не сећам, не сећам га се и није ми познат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми на ову још једну околност, причали сте да када је Вама Љубан наредио да се «склоне» они људи што су у подруму Месне заједнице, да су ту сви били, да је био и Радојчић и Девчић и Љубан.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Када смо се вратили, када смо ишли да заробимо још једног оног близнака што је остао, што смо једног ухватили, уствари ухватили су ти полицајци тамо који су били, тог једног, па када су после ухватили маму и оца када су носили оне погаче, ону торбу, њих двоје када су ухватили, па смо онда одвојили када је отишао Воркапић, Љубан каже «хоћете ја да вам ослобађам, ја да ратујем сам, шта радите, Бог вас јебо, има их тамо двадесет као у винограду на оном брду», тражио ми је Воркапића. Када сам довео Воркапића, шта је, каже, «људи треба горе да се похапсе, брзо, минирано је, али хоћу да ми их доведете овде», љут је био. Воркапић је рекао, ево сада ће, отишао је горе, избројао је људе тамо, довео је једно десет, петнаест, откуд ја већ знам и тог једног близнака, јер прво је један ухапшен, па после су се ови предали и он је доле викао, звао, ми смо ишли напред да држимо десну страну да нам не ударе од оне «Гумаре», шта ја знам, Хрвати с леђа, да обезбедимо и тамо је ваљда наишао неки на паштету, када су их изгрдиле по ногама доле.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На минском пољу?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Није, то је виноград, то је само једна била паштета, једна детонација се чула, ја то нисам видео, разумете, и онда када су ти били нагрђени, када смо се враћали одозго, ти су одвојени четворо у подрум код Љубана, Љубе, а ови су близнаци и ови други здрави.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Код Љубе Јелића?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Да, да, они су отишли горе, раздвојени. Е када смо дошли ту, сви сте били, и Ви сте били, и Девчић и Љубан. Љубан је мене звао, «дођи овамо, склони ове, шта сте ви, шта сте их враћали, да се склоне та четворица», разумете, кажем, «где да их склоним, нити знам где је амбуланта, ништа не знам где је шта», сви смо били ту испред. Када је наљутио се на мене Аца, када је рекао, ја ћу, када је спаковао он и Воркапић у «Пеглицу», Ступар и одвели према економији, када ме је звао, каже, «раздужи, раздужи, идеш одмах кући за Товарник, ево ти».

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ко ти је то рекао?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Љубан, Љубан Деветак, сви сте били ту, када сам раздужио пушку и Ви сте били и Девчић је био, сем Воркапића, разумеш и «Аждаја», сви сте били ту, ја сам раздужио

пушку и када сам отишао, када ми је дао «Аждаја» ауто, разумете, дао ми «Кеца», када сам отишао са Љубаном и овим председником Јовићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пусисте господина Радојчића да и он каже да ли је био ту присутан у тој ситуацији.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно не, апсолутно не, за друге не знам, али кажем, ја то је мени потпуно страна ситуација. То довођење, одвођење, Ступар, Љубо Јелић, ови моји локални, мени та ситуација је апсолутно непозната.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Како смо ухапсили оне близнаке одозго, да ли се сећате близнака једног?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Један је ухапшен, они што су били, имали иза брега пункт тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био са Вама господин Радојчић када сте ухапсили те близнаке, како Ви кажете?

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Не, ја њега не видим да је он био ту, али је био испред горе када су ови дошли, када су раздвојени, лево тамо да иду у подрум, ови што су рањени, а ови су отишли на економију, када ми је рекао, после Љубан мени је говорио, да их ја склоним.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Петроније, ако се тако добро сећаш, онда би требао тачно да кажеш ко је био, види ја знам сигурно да нисам био, да у таквим ситуацијама ме има, ја бих твој лик упамтио, рекао бих, јесте, Петроније, био сам ја, био си ти, Петроније, ја ту нисам био и рекао сам ти, ја се тебе из тог периода човече не сећам и не познам те.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Знам, човече, не могу сада да кажем сто-посто да тврдим, али се нисмо раздвајали Ви, Девчић, нисте се раздвајали, па по том ја мислим да сте ту били заједно сте ишли.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тебе се, Петроније.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Заједно сте ишли.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Само ако дозволите да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите завршите до краја.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Понављам поново, Милан Девчић је човек школовани милиционер и радио је у милицији, ја, Милан Радојчић, сам учествовао у ослобађању села Ловас и био сам један од локалних Срба на располагању до доласка пуковника Ковача када сам именован за команданта ТО. Петронија Стевановића из Ловаса не познајем и не сећам га се. Један део добровољаца је, да ли по налогу или на који начин, после тих трагичних догађаја 18.-ог, напустио село. Да ли си ти међу њима, ниси, јер те, човече, не познајем.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: С ким сте мртваца одвезли, јер нисте смели за Шид да одвезете, увече, 10.-ог, оног нашег мртваца, са ким сте одвезли, јер сам ја био, Коњ и Девчић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја у никаквом одвожењу погинулог нашег борца нисам учествовао.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Па, тај што је погинуо, тај наш из Чачка, тај добровољац, што је погинуо.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знам, нека му је слава, наш борац погинуо.

Опт. ПЕТРОНИЈЕ СТЕВАНОВИЋ: Е тај.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Али нисам учествовао у никаквом одвожењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочење је довршено, нисмо рекли на те околности даље да се суочавате. Оптужени Љубан Деветак, изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли може једна кратка пауза од пет минута, десет, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, ја сам Вам и рекла када осетите потребу да кажете, да сте се заморили.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пет, десет минута само паузе.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 10 минута и биће настављен у 11 часова и 40 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 11 часова и 50 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите Радојчића и Љубана Деветака.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, ја бих Вас замолио за једну исправку ако ја не грешим. Јуче сте једног момента рекли да сам ја нешто телефоном разговарао са Радојчићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Међутим, у мојој изјави, ја колико се сећам, нисам успео ноћас да проверим, овај, да сам ја говорио у тој својој изјави да је кувар Слободан ме обавестио да је Радојчић требовао храну за ТО и за затвор, што сам ја наравно и одобрио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро је, али то је ушло, то је ушло у транскрипт од 21. априла. Добро, можете му постављати питања, ја ћу Вам наћи ово.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, Милане, прво бих те питао, да ли ти познајеш Бранка Михаљевића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко је био то?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Бранко Михаљевић је био возач директора задруге, односно твој возач.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Возач службеног аутомобила задруге, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Који је то ауто био, да ли се сећаш у то време?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сећам се «Мерцедеса».

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Беле боје, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Познајеш, надам се и Ђуру Продановића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Апсолутно да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И познајеш ли ову Перичићку од овога Боже Перичића, кћерку?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане, да ли се ти заиста не сећаш да сте тражили ауто од мене и да сте ишли на сахрану у Добановце код овог покојног «Аждаје»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја да сам ишао на сахрану?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја те само питам, да ли се сећаш или се не сећаш?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећаш се, добро. Предлажем суду ово троје за сведока, на ову околност. Е сада, извињавам се, започео сам са питањима, нисам одмах рекао, господин Николадис је у праву да је у његовој улици којом је он ишао, тој Млинској, најмање погинулих, а по мом сазнању ћу Вам ја рећи и зашто – зато што је ту улицу водио један мештанин по имену Воркапић Милан, звани «Трндо» и то је разлог што је најмање погинулих у тој улици, изузев што оно мешају млин и силос и тако даље. Хтео сам рећи Николадис реагује, хтео сам рећи да он вероватно није показивао кога треба да се убије, због тога. Милане, реци ми молим те, да ли се сећаш први пута када смо се ја и ти видели 1991. године, у чијем присуству и у чијој кући?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро Ја и ти се виђамо први пута код твог тетка Ромић Раде и тетке Љубице у Шиду 21. или 22. септембра, по мом повратку из Товарника, па сам свратио да оставим жену и кћерку Александру, која је тада ишла у трећи разред основне школе и да одем на разговор са Крњајићем и покојним Милорадом у ресторан «Виногради», којем разговору си се и ти после придружио када сам ти ја јавио телефоном, јер си тражио са њима разговор, нису хтели да те приме из неких њихових разлога и фикс идеја у јединицу. А ти си се,

тачно је да си био са породицом тамо, све сам их видео што си побројао и тачно је да си ти био тада на одсуству по твојој властитој изјави, да си био на одсуству из касарне у Вуковару. Значи, ниси неiskusан борац.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могу ја ово да допуним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када си поменуо Вуковар, истина је да сам један кратак временски период провео у Вуковару, исто упућен из Шида и где сам доживео једно крајње трауматично искуство које се огледа у следећем: у вуковарској касарни где смо били доведени, сам једно предвече са још петорицом бораца, били смо резервисти, био у једном рову и где је пала из града минобацачка граната у наш ров где су погинула три човека, а Слободан Ковачевић из Сотина и ја смо остали живи и тога се врло, врло нерадо сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И то се не може назвати некаквим борбеним искуством.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја то нисам ни тврдио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево наша сам ово у транскрипту што тврдите да, ушло је, ја сам Вас питала добро у вези овог затвора, када сте Ви први пут чули за тај затвор у Месној заједници, Ви кажете, «па ја сам сазнао када су почели да требају, овај, храну тамо и за тај формиран некакав вод који је спавао ту и за затворенике». Ја Вас питам од кога сте сазнали, Ви кажете, «дошао ми је овај кувар Слободан који је у то време био и обавестио ме да је неко дошао да требају, овај, храну за њих, овај, па сам ја питао Радојчића, једном приликом шта је у питању. Он је рекао да је за ову јединицу што је тамо и за људе који су притворени, који су под истрагом». То је то.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, споменули сте јуче неки телефон, да сам ја телефоном нешто звао Радојчића, зато сам ја, има у транскрипту, сигурно је ушло, само то ме чудило, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, битна је ова суштина разговора.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам ја мислио да сте нешто злонамерно нешто урадили. Реци ми, јеси, да ли признајеш да си био на том састанку у том ресторану «Виногради»?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се ресторана «Виногради» сећам после тог састанка, пре ослобађања Ловаса, заиста се не сећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знаш ли, Милане, када сам ја отишао на састанак да сам ти ја рекао, зваћу те телефоном јер Ромић Раде има телефон, па повези Марицу и кћерку да се ја не враћам по њих и оне су остале у ауту, ти си ушао овде на петнаест, двадесет минута и ја сам отишао, ви сте остали, али, добро, није важно, значи, ту може да буде сведок, предлажем, човек је частан, изузетно, његов тетак Ромић Радиша и да моја супруга Марица и моја кћерка Александра, на ту околност, битно је због после. Тамо негде у истрази си рекао да сам ја.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Оппростите, супруга је у публици, а предложена је, па не знам, нисте одлучили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, изузећемо супругу, ето узећемо тетка његовог и кћерку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо још стигли уопште до доказних предлога, то је тек у овој фази када се износи одбрана, никакве доказне предлоге не разматрамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Негде си у истрази, не знам код кога, у полицији или пред истражним судијом изјавио да сам ја 10.10. вероватно био у Шиду или у Товарнику. Одакле ти та информација?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На питање да ли сам те видео или на које питање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знам на које питање, на питање неког од службених лица си рекао, где сам ја био 10.10., ти си рекао да сам био у Товарнику или у Шиду.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Морам знати који је повод био, како ме је питано? Ја сам рекао и јуче да те у Товарнику, на питање председнице већа, нисам видео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чуо сам, ја те и не питам за јуче ништа. Реци ми, Милане, када ти мене видиш први пута после ослобађања Ловаса и у чијем друштву?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Оно чега се ја сећам, мислим да сам те сутрадан видео, у чијем друштву, не сећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, 11.-ог, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Знаш ли у чијем друштву и када?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не сећам се, рекао сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја се добро сећам, био је капетан Вељовић и били су малтене сви Ловашчани, Мирко Рудић сигурно, био је Девчић, био је Продановић и то пред баш зградом полиције, а ти се значи тог не сећаш?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, идемо даље. Да ли се ти сећаш да си ти помогао њему превести војнике са економије до села том капетану Вељовићу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 11.-ог?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, ни то се не сећаш? Зашто баш мораш све лагати, у пичку материну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Твоје је уверење да лажем, ја сам рекао оно чега се сећам и то ћу врло радо рећи, а оно чега се не сећам, не могу рећи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане, то је изјава и капетана Вељовића, то је изјава овог Мујића од кога си узео кључеве од комбија. Хтео сам те питати, да ли ти је капетан Вељовић тада рекао да је уведена војна управа, али нема сврхе, па те онда сада питам, обзиром да си јуче изјавио, да си узео кључеве од комбија за потребе села.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао, ако сам узео те кључеве, онда су то били кључеви који су били за потребе села Ловаса.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Откуд си ти тако далековидно размишљао, ако ниси уопште едукован за ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деветак.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примакните се овамо, бојим се да нешто од тога што питате да се неће чути.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се чуло ово задње?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чује се, али после када записничар то прекуцава уз муке, ако не говорите гласно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, значи не морам понављати ово задње? Молим, а због тога. Реци ми, Радојчићу, да ли си ти уопште био на састанку 11.-ог навече у задрузи, односно у управној згради задруге?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не могу тврдити да се сећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не сећаш се? Ти значи никакву званичну улогу ниси узео на себе, тога дана 11.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Званичну улогу никакву не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Никакву, јасно, јасно, јасно је то мени од почетка. А је ли; Радојчићу, ако ниси узео никакву улогу, откуд учествујеш у распореду, око распоређивања људи на радове, на ово, на оно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај микрофон му спустите некако да, опет сте се удаљили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ја сам увек мислио да сам средње висине, сада тек видим да сам висок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изгледа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли, Радојчићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам јуче у својој изјави рекао да сам свако јутро долазио и то једино на такав начин могу да одговорим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И све сам ја јуче тебе чуо, међутим, ја теби постављам директна питања, онда лепо кажи, нећу да одговорим, не сећам се и тако даље.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Које је конкретно питање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ево малопре што је било.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да сам учествовао у распоређивању људи?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У самом распоређивању људи сам учествовао у оном делу у ком сам добио налог, ако је потребан један део људи за неке послове да се обаве, а од кога је добијен тај налог, могао је само се добити из војне команде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, откуд би ти знао, наравно. А реци ми, молим те.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Само мало да завршим, ја сам рекао од војне команде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само изволите, само изволите, господине Радојчићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Завршио сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е хвала пуно. Јуче си, односно јуче или данас, није важно, си рекао да је се састајало ујутро тамо у механичарској радионици у том дворишту и да се онда правио план рада за тај дан, отприлике сам те ја тако схватио.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја кажем да су се локални Срби окупљали у дворишту или испред дворишта и Месној канцеларији и онда смо добијали радне задатке. Да ли се правио тада план рада или пре, ја то не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И наравно, све искључиво од мене увек, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То не кажем, то ја нисам рекао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Али се не сећаш од кога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, малочас сам рекао, да за време војне команде, војне управе све је било.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти уопште знаш да је та задруга у Ловасу државно предузеће, а није сеоско предузеће као што си ти јуче овај, покушао то да прикажеш овде на суду. Сеоска задруга када су оснивачи, ови сељани, то је постојало и у Титово време, а ово је државна била задруга, државно предузеће, према томе, та прича како си ти објаснио, функцију задруге и улогу и тако даље, не стоји апсолутно. А знаш ли ти можда, ко је све био запослен у задрузи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ето тада, испочетка, када је задруга почела да функционише?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ја сам данас рекао да моје виђење да је задруга одмах 11.-ог почела да функционише.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 11.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Самим тим што су.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како, када се не сећаш где си био 11.-ог, човече, како можеш то да тврдиш?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, ти се не сећаш 11.-ог где си био, како можеш да тврдиш да је 11.-ог почела задруга да ради?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, да ли је 11.-ти или је 12.-ти, немој ме сада држати за реч.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, није важно.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Почела је одмах да функционише.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види, Радојчићу, Милко Кесер у својој изјави тврди да је 11.-ог ишао на скупљање грања тамо у воћњак задружни ради тога да се пече хлеб. Да ли је то било могуће 11.-ог, само те то питам?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 11.-ог не, касније да, али 11.-ог не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала, ајде бар се тога сећаш. Реци ми, Радојчићу, морам те питати иако си рекао да ниси имао везе ни са

чим. 17.-ог навече, да ли си ти узео радни вод из задруге ту где су били притворени по том прогласу познатом и тако даље и одвео људе код овога Милић Мирка у двориште?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, ако је неко те људе спасио, онда једино си то ти.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не мораш ти мени уопште да правиш овај, неке повластице.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Дозволи, Љубане, ја не реплицирам када ти мени постављаш питања, дозволи да одговорим, па настави.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја не говорим ништа, нећу, нећу, али немој да мене вадиш, молим те.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Никога ја не вадим, ја само кажем, онако како ја сматрам да јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Девчићу, ти, Радојчићу, доћи ће сведоци који ће потврдити, човече, да си их тамо ти одвео, чак, штавише после и ове прихвате људе из шуме. Да ли је твој отац учествовао у вожњи дрва из шуме?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У првих осам дана?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тога се заиста не сећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како се ја сећам?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ето видш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А знао си истицати да је радио, молим?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да је радио и да сам ја после тога четири године одлазио у континуитету на ратиште и тог дела се јако добро сећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: О том ратишту ћемо после, па сте били захвални Хрватима што су Вас спасили тамо од Муслимана, то сам у изјави тој дао, ајде да кажем, одмах.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не можеш причати о нечему чему ниси присуствовао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како, када су ми причали, вратили сте се назад са двојицом мртвих или једним, оним Божом и Амбринац Антуна сте прогласили херојом, јер нису смели баш тако дубоко да спавају Хрвати као Ви, а било је ратиште са Муслиманима, па овај, су приметили упад Муслимана, а Ви зајебавали се па заспали, да би их после Ви и још неки затворили тамо у логору у Немце.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Само мало, само мало, Љубане, дозволи, причаш о нечему где ниси био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде се приближите се, питања везана за оптужницу, да не бисмо сада.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како нећу, хоћу госпођо, немојте се ништа секирати. Да ли се сећаш још кога да је возио, осим твог оца из шуме?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао да се не сећам да је мој отац возио, не сећам се такве акције.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се неког другог сећаш?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се. У те, ако је било тих послова, ја Љубане уз сво поштовање тебе, не спорим да се то радило. Не сећам се да је мој отац у томе учествовао ако је, је, јер је исто био на располагању као и ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хајде, видећемо, прелетели смо брзо, па смо дошли до 18.-ог. Ја стварно не знам презиме, име сам заборавио, од овог Ђаковића, покојног, месара, та кћерка његова теби била другарица, да ли је тако, школска, како се зове, само те молим да ми кажеш, од Ђаковића покојног како се зове, то те молим само да ми кажеш, од Ђаковића покојног месара кћерка, била ти је другарица, школска?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Генерација.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није моја, Мићина ће бити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, како се зове?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Заборавио сам, не сећам се, Ђаковић, знам на кога мислиш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Одлично ако знаш на кога мислим, онда је добро. Види, у својој изјави, она овде у Београду је тврдила да сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сада цитирате нешто, да ли то цитирате исказ сведока Бранке Балић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Морам да поставим питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, мора када цитирате исказ неког сведока, морате да кажете ко је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сада сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете кћерка неког тамо, ово нико не зна кога цитирате, а ја Вас питам, да ли се та жена зове Бранка Балић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, Бранка Балић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја не знам, у праву сте, судијнице, име јој је Бранка, девојачко Ђаковић, а удато Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чисто да би било јасно кога цитирате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Она тврди да сам ја 18.-ог заједно са доктором Станимировићем одвајао људе за минско поље, па ми реци, молим те, да ли се ти сећаш, када је први пут доктор Станимировић дошао у село Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 18.-ог доктора Станимировића нисам видео у Ловасу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, како знаш, а није те било 18.-ог.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Молим?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како знаш, а тебе није било 18.-ог у Ловасу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао да сам 18.-ог био у Ловасу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није, рекао си да си био у Бадњари, то је два километра, а нисте дошли уопште у Бадњару.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Љубане, ја тебе не прекидам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, ја те само подсећам шта си рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите господина Радојчића да одговори када му већ постављате питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао, 18.-ог сам дошао у центар села где је један официр мене и мислим да је уз мене био Мирко Рудић, одредио и ишли смо, с обзиром да познајемо терен у претрес Бадњаре. Војислав Станимировић је кућни пријатељ породице Радојчић од 1983. године, да је 18.-ог долазио у Ловас, уверен сам да би се јавио мојим родитељима. То је мој одговор на твоје питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У реду, хвала. А реци ми, молим те, ако сам те разумео добро, од доласка команданта, пуковника Ковача, се сећаш прилике, где је он био смештен, та његова јединица велика?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Команда или комплетна јединица?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Команда брате.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја мислим да је био смештен у кући Девчића.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Радојчићу, ти се стварно не сећаш да је он имао старешину изнад себе који је био командант тог пука, а Ковач био командант села Ловас и да је то било најмање сто и нешто официра?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се сећам пуковника Ковача и да је он био командант војне управе Ловаса.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се ти не сећаш да су они иселили целу задругу ову, говорим о управној згради, и станове горе они што су били од Хрвата, остао је само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада одговарате на питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И овај мали Брајковић, не, па морам подсетити га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако да подсећамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хајмо.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Слажем се са Деветаком, да је заиста била велика јединица и да ли су они, биће да су они, да су се заиста иселили комплет једну велику зграду, једину зграду спратну у месту Ловас која је служила као управна зграда локалног предузећа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро си се сетио. Значи, можеш да прихватиш да су они нас иселили целу управу и уселили се и били тамо, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па су врло довели телефон и после нама оставили, били смо им захвални, да ли је тако било?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Вероватно да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш где сам се ја преселио са својим кабинетом?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се, помози ми.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја ћу ти помоћи, управо у том кабинету сам по твојој молби примио овог доктора Станимировића, у оној великој просторији где је била полиција у приземљу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могуће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се ти сећаш уопште да си ти дошао код мене и да си ми рекао да је он дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Деветак, не можете да одговарате на питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, исправићу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ако поставите питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Исправићу се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда да чујемо шта ће оптужени Радојчић да одговори.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш да си га ти, овај, замолио мене да га примим у тој канцеларији?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, сећам се, да је доктор Станимировић дошао ради формирања Здравственог центра «Вуковар», а Ловас је и пре рата имао своју Месну амбуланту и у тој амбуланти је радио доктор Слободан Качар, наш изузетно поштован лекар и то је био бар ако се добро сећам, разлог због чега је доктор Станимировић дошао у Ловас и желео остварити контакт, између осталог и са господином Деветаком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај доктор Станимировић, не знам колико је вама битан, има ли неких питања за овај период до 10., до 18. октобра 1991. године?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, госпођо, ја колико схватам, оптужница се креће X и XI месец, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Креће се и XI, али суштина догађаја је ових.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ово је октобар исто неки 25.-ти, 26.-ти, а суштина догађаја, човек се ничега не сећа шта га ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда га немојте више ништа питати.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли знаш како је био обучен доктор Станимировић када је дошао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не знаш, добро. Да ли знаш, зашто је дошао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако се добро сећам, ради успостављања месног Дома здравља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тако је. Реци ти мени, да ли се ти сећаш да ја нисам хтео да устанем са столице да се поздравим са њим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сте одговорили на питање, одбија се, немојте више тако да одговарате на питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како сам госпођо судија, сам требао питати, како сам га ја примио, да ли је то питање? Е хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да вас суочимо или имате још питања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, имам ја сведоке, не могу ја, не желим да се суочавам уопште. Имам још питања и то доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није проблем, ако не желите, али то ћемо да констатујемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нека. Рекао си, да ли јуче или данас, вероватно јуче, да ти је овај Кувеждић био колега, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, рекао сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како си дозволио да му шамара ауто по целом селу ко хоће и тек си успео да издејствујеш потврду од пуковника Ковача да му се узима ауто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет сте одговорили на питање, стално одговарате на питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како си дозволио да му шамара ауто како ко хоће и тако даље, то је одговор.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није то одговор, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, ако јесте.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам из изјаве Кувеждића прочитао ово што је рекао Љубан. Ако сам исходовао човеку потврду, онда сам то могао када сам постао командант ТО, пре тога нисам. Да сам са Кувеждићем био у коректним односима то заиста признам и тога се не стидим и да је помогао код успостављања и месног водовода и касније електрификацији и да смо 31.12. у раним вечерњим часовима добили струју за цело место.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, Радојчићу, да ли може, може? Да ли се сећаш да си ти учествовао у превозу кревета са оре за потребе полиције и ТО управо са тим комбијем што си узео кључеве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у том превозу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не сећам се, конкретно у превозу кревета се не сећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш да си тражио гориво за то ауто од Милана Миљковића, а онда он мене питао, ја једва дао, зато што смо имали јако мало горива, четири стотине литара свега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тражено то гориво?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Милан Миљковић је био један од пре рата руководиоца у ловаском пољопривредном предузећу и свој посао је наставио радити када је Љубан именован или постављен или му поверено да руководи предузећем. И ако је, ја се не сећам, али ако јесам, онда је било и логично да то затражим од Миљковића који је био руководиоца тог машинског дела предузећа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам данас први пут од тебе чуо да је «Аждаја» учествовао у ослобађању села, а колико знам и сигурно знам, да си спискове свих учесника ослобађања села имао ти код себе и уредно их водио. Одакле сада замена теза?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Што се тиче ослобађања села, ја и даље тврдим да је «Аждаја» учествовао и да сам га упамтио зато што је носио, имао је тамну униформу, односно не могу тврдити да је имао тамну униформу, али упамтио сам га зато што је имао, знају то они који су служили војску, М-53, пушкомитраљез или гарон и да је доста пуцао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, Милане, ти си говорио у својој изјави да си тамо ишао у неки џеп, тамо где ти тај братић Радмиловић станује, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Иако ја мислим да то није џеп, то је тако једно са стране кућа, па сада ћу те ја замолити да ми кажеш, да ли си ишао поред цркве крај старе школе низ степенице и онда право доле па десно, да ли је тако или си ишао с преке стране где је кућа од Пољака Флоријана?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Љубане, тих детаља које ти мене питаш, ја се заиста не сећам. Знам да сам, да ли је покојни Милорад, нека му је лака црна земља или Жељко, не сећам се, али биће пре да је Милорад ме упутио тамо, да је то још један, ја сам га у жаргону назвао «мали џеп», тамо има неколико кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули да сте ишли код рођака Радмиловића.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не само једна, да сам ишао, Иво Радмиловић, то је брат од тетке.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Милане, не питам те ово без разлога, да си ишао с левом или десном страном, морао си да прођеш крај куће браће Павлић. А сам си рекао овде да сте улазили у сваку кућу. Ти си ми лично причао да сте у тој кући нашли зенгов неки ауто са овом радиостаницом, да ли је истина то?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се уопште не сећам да сам ја то теби причао и ја сам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знао сам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Највећим делом, односно сво време сам ишао левом страном где на почетку акције, педесетак до сто метара ниже је моја породична кућа и сво време сам ишао том левом страном. Да сам прелазео на десну страну, заиста се не сећам, за време акције.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види Милане.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: И да сам ти причао за тај, шта си рекао, радиостаницу и ауто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Види ти Милане све лажеш. Ти си слагао јуче и тужиоца, овај, рекао си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су примедбе, ово су примедбе на казивање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се. Тужилац те питао који имаш чин, ево ја те сада питам, који чин имаш сада тренутно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Немам никакав чин.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немаш чин мајора?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Лажеш.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То Љубане није културно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није културно, али лажеш.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У Србији Милан Радојчић нема никакав чин. Служио сам ЈНА, дозволи да завршим, ја тебе нисам прекидао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисам ни мислио да те прекидам.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 1978./79. сам служио ЈНА у авијацији, обуку сам имао у Сомбору 105 дана, после тога сам цео војни рок одслужио на аеродрому «Земуник» у Задру. Имао сам значку примерног војника и

медаљу за војничке врлине и у ЈНА нисам имао никакав чин. Тако сам јуче одговорио тужиоцу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А за време Крајине?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: За време Крајине, сам имао чин за време Крајине, од 1993. или 1994. године сам имао чин капетана прве класе. Значи то је Деветак истина и ја не лажем, немам разлога да лажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, видећемо.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У Србији немам никакав чин, а водим се у војној евиденцији.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, молим те, спомињао си јуче пијење кафице код Ђуре Продановића у тој Месној канцеларији, да ли је тако, да си понекада свраћао и пио кафу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си икада тамо срео овај Бакета Стојана?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не искључујем могућност, зато што је он био радник у Месној канцеларији пре рата, али лагао бих када бих рекао да се сећам. Не искључујем могућност да је долазио или да је био тамо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ако га ниси виђао, то значи да нигде ниси био тамо.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Добро, то је твоје уверење.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е сада овако, можда ће ми бити забрањено, али реци ми, откуд да си ти толики пријатељ са доктором Станимировићем, породицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мислим, то је потпуно.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Породица Радојчић и Станимировић су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате, Радојчићу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пријатељи од 1983. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је безначајно питање.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам питање још, молим Вас, једно питање имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога.

Оптуженог Љубана Деветака и оптуженог Милана Радојчића на околност:

-да ли је оптужени Милан Радојчић присуствовао састанцима са војском у периоду од 12.10.1991. године па надаље,

-да ли је оптужени Милан Радојчић предложио и спровео да добровољци иду у пратњи радника на обављање радова и

-да ли је 17.10.1991. године оптужени Радојчић успео да извуче радни вод заробљених Хрвата у дворишту механичке радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, чули сте и данас, ја сам предочила господину Радојчићу Ваше наводе, састанци са војском, Ви сте тврдили да је и он одлазио поред Вас, Воркапића.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо судија, рекао сам, одбијам било какво суочење, зато што човек не говори истину, а имам још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо зато што Ви тврдите другачије, шта одбијате суочење, никакав проблем није, констатовалћемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте, ја тврдим другачије зато што ће то сведоци да потврде што ја причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да оптужени Љубан Деветак изјављује да одбија да се суочава са оптуженим Миланом Радојчићем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато што ће сведоци да потврде моје тврдње. Имам још једно питање, Милане. Причао си у истрази и не знам, код истражног судије и пред полицијом, да су наши односи варирали овамо, онамо и између осталог, да су захладнели. Да ли знаш када и због чега?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тачних времена по данима се не сећам, да су односи породице једне и друге били црно-бели, што сам ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим те, одговори ми са да или не, да ли се сећаш или се не сећаш?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е ја ћу те подсетити.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Изволи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дошао сам из Београда и чуо у канцеларији да је жена истрчала из ТО гола и ваљала се по улици, у октобру месецу, по имену Туркаљ Сека, супруга Андрије, кћерка управо ових људи код чијег сина су били полицајци, кућа та, значи кћерка Кесер Драгана и Данице. Па сам из места кренуо у ТО да те видим, да те

питама, шта се догодило. Заправо, рекао сам ти, Милане, шта се ово дешава. Шта си ми одговорио, да ли се сећаш?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: После формирања ТО да је нека жена истрчала гола из тог простора?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није истрчала, него је успела да побегне, гола је пала у транс и ваљала се по улици.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја се тога не сећам и то није тачно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од тада су наши односи захладнели.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сачекај још секунд да ја теби кажем. Наши односи су захладнели оног момента, господине Деветак, када причаш све истину, када си на центру извређао мог покојног оца, нека му је лака црна земља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је био разлог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То си заборавио?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Није то у центру било, него у тој истој канцеларији.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, напољу си извређао мог оца, ни кривог ни дужног.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ма, имам сведоке, Милане, ако хоћеш да ти кажем, онда сачекај.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сво време чекам, ти мене прекидаш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли могу мало да се наставим.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јеси имао разлога да извређаш мог покојног оца?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нећете са њим да се суочите, а овамо се суочавате, наставите даље са питањима.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако јеси, свака част.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесам и рећи ћу због чега. Твој покојни отац је дошао код мене у канцеларију ту у полицији да тражи тебе и ставио руке на леђа, претећим гласом «шта је са мојим Миланом», ниси ваљда два, три дана био код куће, шта си радио, а ја знајући његову нарав, знајући нарав његовог брата, тј. мога зета, овај, сам тако реаговао и псовао сам му мајку и оца и све по реду, то је истина, а имам сведоке који су то слушали и ето због тога сам извређао твог покојног оца. Мени је жао због тога, сам је то завредио, доћи некеме у канцеларију у оно време са рукама на леђима, откуд ја знам шта он има, а значи, није било у центру, него у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још неких питања или да је завршено испитивање?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Немам питања ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Оптужени Милан Девчић, да ли има питања? Изволите, можете.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ево овако, да почнемо, Милане Радојчићу, реци ми, молим те, на ком правцу је највише погинуло мештан села Ловас, у којој групи је највише погинуло, од четири групе које су биле, у којој групи је највише погинуло мештана села Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја знам поуздано за групу где смо били ти, Жељко и ја, да су двојица погинули, за остале ја се не сећам, али број погинулих се кретао оно што сам прочитао, негде око двадесет, свеукупно.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Реци ми, молим те, да ли је то у улици Гајевој се догодило, улица на правцу где је водио Тито из Зенице?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тита из Зенице се ја не сећам, а Гајева улица, то је ова улица где станује, где је Месна амбуланта, на ту улицу мислиш?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, то је Гајева улица. Да ли је на том правцу највише погинуло мештана?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У сваком случају, на другим правцима је погинуло неупоредиво више људи, него на овом правцу где смо били ми, ако су за време акције погинули двадесет, двадесетједан човек, а на нашем правцу само двоје.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Затим, значи, ако дозвољавате да кажем имена или да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, слободно можете ставити примедбу на његово казивање и да Ви питате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, рекао је да је то тако, међутим, у овој малопре што је Николајидис рекао да у њиховој улици није, он спомиње Млинску, он не спомиње у том правцу. Тај правац њихов значи је кренуо из Млинске улице, а завршио је до гробља, да ли је тако?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја не знам тачно њихову маршруту, али истина је требало да, ако су кренули од млина да заврше кроз све улице које воде према гробљу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јер то јесте један правац, то је истина.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте. Колико је ту лица погинуло, у том правцу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Милане, не знам тачан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, моменат, нисам разумела, шта је један правац, Млинска и Гајева улица?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Један правац је Млинска улица па се надовезује низ, та улица која има различите називе скроз на другом крају места, као што смо ми ишли кроз исту улицу, а дужина је негде па километар и по, два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да појасним, то су само паралелне улице, значи четири правца, паралелне улице. Да ли ти је познато да су у тој улици значи у Млинској, у којој групи је био Николајидис, Петроније и тако даље, да не набрајам остале, значи да ли је ту погинуо Мато Адамовић из Товарника, да ли ти је познат тај човек?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није ми познат.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Није ти познато да је имао кафану у центру Товарника и да је.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, познато ти је? Јурај Пољак, затим Мато Кесер?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам Мату Кесера рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, затим Драго Пејић, Мијо Божић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Чекај, чекај, Драго Пејић, то није у Млинској, то је у наставку скроз на другом делу, у шокачком већ крају. Јесте исти правац, али у шокачком крају горе, да ли је тако?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте, али то је на њиховом правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он човек се изјаснио да не зна да ли су уопште погинули, колико сам ја разумела, при нападу. Да ли сте тако рекли?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам када Милан спомиње људе по локацији становања, ја сам рекао, Млинска улица, што ме је питао Николајидис, нагласио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да буде јасније, да он то тврди сада да зна где ко станује, а да не зна где је ко погинуо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам, али он је мештанин села Ловас, ја мислим да би он то требао да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ко станује, а Ви га питате, да ли је ту неко погинуо.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, то је био правац деловања њиховог, ја о томе само, ја то констатујем. Значи, Мијо Божић, да ли ти је тај човек познат?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мијо Божић? Хајде, приближи мало, за Драгоша Пејића знам, али.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је зет од Драге Пејића, ето сада да ти појасним, значи то је његов зет.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли има кућу где и чика Драгош?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не, он није овај из Ловаса, он је дошао у Ловас, само значи, добро, али значи, из исте су куће, значи, у том правцу и Живан Антоловић.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Чика Живан Антоловић, да, то је кућа која гледа у само гробље.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, то је шест лица, није једно лице, значи у тој улици.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, дозволи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: У том правцу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако је правац да, али у самом.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да се разумемо, у том правцу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У Млинској улици, ја сам рекао да једино кога сам препознао у Млинској улици то је покојни Мато.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Млинска улица је врло кратка, да разјаснимо то, с обзиром да аудиторијум не зна да је то тако, значи врло кратка улица је Млинска улица, а у наставку Млинске улице је тај правац, то је улица два километра отрпилике. Затим, овако, ти си рекао да си гледао касете у полицијској станици. Да ли је то тачно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, као и многи други, односно локални Срби.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. Реци ми, молим те, на шта се односила та касета, значи, да ли је то касета са подручја Ловаса или нека друга касета?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам споменуо и у истрази да касета коју сам гледао заједно са нашим Ловашчанима, је из Богдановаца, не знам да ли ћу употребити добар жаргон, «изборна победа ХДЗ-а и прослава некаква», мислим да је у Богдановцима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, реци ми, молим те, кога си препознао тамо у тој?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Сада се не сећам Мићо више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. С обзиром да та касета из Богдановаца, само да појасним, молим Вас, да се односи на наоружавање Хрвата у то време, значи ту је био Мерчеп Стјепан, овај Мерчеп Томислав, који је окупио, значи прваке ХДЗ-а из свих места од Ловаса, Томпојеваца, Чаковаца, Сотина и тако даље, да не набрајам све остало, јер та касета се могла видети и преко медија, тако да је то познато. Затим, значи, односило се на наоружавање, пошто је оружје долазили на подручје Вуковара код Плише Марина са Митнице, затим код Барун Ивана из Богдановаца, затим у Борово код Задре, Благе, њиховог касније генерала, то је касније значи усмеравано на подручја, значи, села остала. Из Ловаса су ту били њих само четири, пет људи који су затим, значи после тога су то оружје пренели одатле из Богдановаца у Ловас или неки други, значи, Томпојевце и тако даље. То се не односи уопште та касета на Ловашчане као Ловашчане, значи, целу популацију села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате још питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Имам, имам. Овако, ко је дозволио Кризманић Снежани да изађе из села, ко јој је дао дозволу, ако је била код тебе, како ти кажеш, овај, пошто си је ти заштитио.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Разумео сам, разумео сам питање. Дозволу за излазак из села једино је војна команда могла дати.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. С обзиром да Николајидис тврди да је он њу заштитио, па не знам како је завршила у Панчеву, из којих разлога је завршила у Панчеву, а ту се представља, као он је заштитник неки и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли имате још питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Имам. Ко је спроводио радну обавезу у селу Ловасу, да ли му је то познато, ко је то наредио?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Само је могла војна управа, односно команда места да такав налог да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли ти је познато, Милане, везано за обавештење грађанима села Ловаса, које је господин Димитријевић, које је видљиво из самог дневника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да препричавате, да ли му је познато.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тада се не сећам да ми је била позната, после сам је овде прочитао у транскриптима.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да у тој значи у том обавештењу стоји да сви одрасли мушкарци, старости до 50 година, који су способни за рад, по потреби виће организовано, позивани на радове, на отклањању последица рата и друге радове у селу, као радне јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то обавештење има у списима, претпостављам да је господин Радојчић то читао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао да радну обавезу могла је као наређење, налог, само војна управа, јер она је била та.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Управо то, хтели смо само то да разјаснимо, ко је то могао да нареди, да ли је то неко могао од нас мештана или је то војна управа проводила, на челу са господином Димитријевићем, а пре тога са господином Вељовићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже човек могла је војна управа, а нема сазнања.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Само војна управа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нема сазнања, тако нам је појаснио, него је слушао тамо од неких других да је то наложила војска.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да су Николајидис, Ивановић и Перичић Иванка били ухапшени и да ли су били ухапшени, да ли ти је познато ишта од тога?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: С обзиром да ја мислим да је тада он већ припадао тамо територијалној одбрани у то време када су били ухапшени.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Где, у Ловасу или?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, значи, није ти познато?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро. И када су се вратили назад да је Николајидис био плаван сав и Ивановић такође, где су добили батина и од кога су добили и где су били притворени и колико су били притворени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није му познато, према томе, не морате да препричавате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, само питам човека. Да ли си Милане ти био прву ноћ у задрузи, значи када се село ослободило, да ли си ти био ту ноћ у задрузи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја мислим после када сам показао правац и када сам са оним тенком отишао до млина, да сам се вратио кући, да сам ту ноћ провео код куће, односно у свом дворишту, јер је било речи о некаквом контранападу хрватске војске, могућем контранападу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ту си био у праву, међутим, био си у задрузи и после тога је дошао ту Деветак са Јовићем и једним официром, не знам више ко је тај био господин официр, али био си ту заједно са мношћом и, добро. Реци ми, молим те, да ли си ти вршио размештај значи припадника ЈНА у селу то вече?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, рекао сам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Са мношћом, заједно.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: С тобом заједно размештај?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да, ти си био на једној страни, ја сам био на овој другој страни, где сам био ове тенкове размештао.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, ако се тога сећаш, онда знаш где сам ја био.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Само питам ради констатације, ништа друго.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Одговорио сам ти да сам тенк односно чак мислим да сам стајао на њему, да је тај тенк отишао до млина, до млина сам га одвео.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, хвала.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: А ко је издао наредбу да иде до млина, тога ја, да ти будем искрен, не знам.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је управо тај официр о коме причам, добро, хвала, то је то.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Милана Девчића и оптуженог Милана Радојчића на околност:

-да ли је оптужени Милан Радојчић био у задрузи у ноћи, односно 10.10.1991. године,

-да ли је оптужени Милан Радојчић одлазио на састанке са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте Ви то тврдили. Окрените се један према другом. У вези ових његових навода да сте били 10.10.1991.

године, тог дана првог у дворишту задруге, он тврди да сте били, Ви кажете да нисте.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ако сам био у дворишту задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суочите се са њим, гледајте један у другог.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У дворишту задруге сам могао бити једино до тог момента док нисам се попео на тај тенк и одвео га до млина.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја тврдим супротно, Милане, тврдим да си био целу ноћ са мном заједно ту и били смо сви, буквално нисмо ни спавали, зато што су се припадници ЈНА бојали, па смо били размештени управо у тим њиховим тенковима по једно лице, да не би људи напустили, с обзиром да су се толико плашили да су хтели да напусте у једном моменту после пола ноћи.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Слажем се у овом делу да је било говора о контранападу хрватске војске. Међутим, ја се заиста не сећам да сам ту ноћ провео у задрузи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пошто нису била ослобођена села, морам нагласити и то, значи остала села на том источном подручју нису била ослобођена, нити Опатовац, Мохово, Шаренград, Бапска, ни Илок и аутоматски су се људи бојали, нормално, када су дошли са других подручја, тако да је била једна, да не кажем, једно хаотично стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и на ову другу околност, да ли је, Ви сте и у истрази рекли да нисте одлазили Ви на састанке са војском, истражни судија Вас је питао за 17. и 18. октобар, Ви сте рекли, «на те састанке нисам ишао ја, ишли су Љубан и Радојчић».

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја сам то тако рекао и остајем при томе, значи, био је ту и Продановић и ови остали, значи, «Аждаја», затим овај, значи Обреновић Зоран, овај Михајловић Бата, Борислав и овај Ступар Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, суочите се са њим, да ли је он одлазио на те састанке?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли си одлазио Милане у то време?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По доласку пуковника Ковача, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, он је причао за један други период.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Дозволите. Пре тога на никакве састанке нисам одлазио и не знам ко је одлазио. Доласком пуковника Ковача, када сам дошао на чело ТО, онда сам и рекао ко је ишао на те састанке, када је то команда, односно пуковник Ковач захтевао, онда сам набројао Ђуру, мене, тебе и Љубана, када је било потребно, а пре тога на састанке нисам одлазио и за разлику од тебе, ја заиста не знам ни ко је у том првом периоду одлазио на састанке и да ли их је било и у којој мери.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Пошто испред полиције је одлазио Воркапић, а не ја, ја га директно нисам видео, али значи, моја сазнања су другачија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су Ваша сазнања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Управо та која сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довршено суочење. Оптужени Николајидис, да ли Ви имате неких питања, примедбу? Сачекајте мало. Има ли још неких питања евентуално? Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У делу овог Вашег исказа помињали сте између осталог да је непосредно пре напада на Ловас и тог оружаног сукоба, дошло до поремећених међуљудских, међунационалних односа у Ловасу, због чега је један део житеља Ловаса српске националности, међу којима сте били Ви и ови остали, напустили Ловас. Да ли Вам је познато, да ли знате имена, да ли је било међу тим мештанима Хрватима који су остали у Ловасу, националистичко екстремно оријентисаних мештана, да ли знате персонално, по имену, који би то могли бити, значи пре непосредног напада на Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Могу рећи само једно име које се најчешће спомињало, када је у питању ловаски ХДЗ, а за нас Србе локалне, под називом ХДЗ подразумевао се екстремизам, то је Милас Јозо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли, непријатно је питати, али ово је ипак судница, да ли међу ових седамдесет жртава које се наводе у оптужници, тог сукоба за то време, евентуално може указати на неко од тих лица или чланова њихових породица који су испољавали такво екстремно националистичко понашање, било деловањем, било неким говором?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Непосредно не знам, знам по причама, али сада конкретно да одговорим на Ваше питање, заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То по причама је било неко посредно сазнање. Можете ли рећи из тог посредног сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да одговарате.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он је рекао непосредно, а које је посредно?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте по причама знате?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По причама из друге, треће, пете руке, а лично нисам био присутан, јер сам отишао са породицом, као што сам рекао, и за њихово понашање заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас замолио, да ли желите да одговорите на питање?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате посредног сазнања?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекосте да сте негде 20. и неког октобра постављени, именовани или већ како томе дати назив за команданта ТО у Лоавсу.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И то по одлуци пуковника или шта је већ био по чину, Ковача.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Пуковник Марко Ковач.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марко Ковач. Да ли уз то именовање или постављење евентуално је ишао и некакав чин?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи као обичан припадник ТО?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим не чин у смислу оно што сте малопре објаснили, припадника ЈНА, него овај локалне војне власти?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не, никакав чин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И још ово, рекли сте да Вам је познато да је Ловас преименован после неког времена у Душановац.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било, којом приликом, на основу чије одлуке, ко донесе такву одлуку и када то би?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не могу Вам одговорити на то питање, јер се не сећам ових детаља које ме питате, заиста се не сећам. Јесте, преименован је, не Ловас него је добио име место Душановац, где, када, на који начин, заиста се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих Вас питала, где сте живели у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то одговорио, да је живео у улици Лоле Рибара.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Иве Лоле Рибара 40.

НАТАША КАНДИЋ: А где сте живели после 10.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: После 10.-ог?

НАТАША КАНДИЋ: У којој кући?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Живео сам један период у породичној кући, а после тога сам живео педесет метара ниже с леве стране, у кући породице Брајковић, пошто се породица иселила и пре тога су дошли у породичну кућу моју и замолили да не би ушли, да не би ушли Срби Западне Славоније или неко трећи, да им сачувамо кућу и да се уселимо супруга и ја.

НАТАША КАНДИЋ: Можете да нам кажете, где је становао оптужени Девчић?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Милан Девчић је становао у истој улици, али на другој страни, после Месне заједнице једно на тој страни, једно стопедесет, двеста метара ниже.

НАТАША КАНДИЋ: А после 10.-ог?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Затекли сте ме, не сећам се, не сећам се заиста.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да нам наведете, шта је било са, али мислим на тај октобар, одмах после 10.-ог на куће Хрвата које су остале или су ови страдали а други отишли, шта је било са тим кућама? Не мислим на период касније када долазе избеглице, него одмах после 10.10.?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Шта је било са тим кућама?

НАТАША КАНДИЋ: Ко је у њима?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Где није нико становао, не могу Вам одговорити на то питање. У овом периоду није се нико уселио у те куће, колико је мени познато, тако Вам само могу одговорити.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте се Ви уселили у ту кућу?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не знам тачно, не сећам се тачно, да ли месец дана, да ли два месеца, мислите на ову кућу породице Брајковић? Не знам тачно колико је времена прошло, али прошао је један временски период.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је кућа било породице Острун?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Поновите ми питање, нисам Вас разумео.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је кућа имала породица Острун?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У месту Ловас презиме Острун је једно од чешћих презимена, тако да не знам тачан број, али више од десет породица у Ловасу носило је тада презиме Острун, тако да не знам на кога заступница оштећених мисли.

НАТАША КАНДИЋ: Чија је кућа запаљена, да ли је нечија, приликом напада, да ли је нечија кућа запаљена?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На правцу где сам ја био, не сећам се да је било чија кућа запаљена, заиста се не сећам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је на Вашем правцу била кућа Ивана Оструна?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је становао, ко је живео у тој кући после 10.10.?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У првом периоду, ако се ја добро сећам, није нико живео у тој кући. Ако је неко живео, онда је могла живети једино супруга од покојног чика Ивана.

НАТАША КАНДИЋ: У првом периоду, а после?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: После доста времена, мислим да је у ту кућу се уселио Жељко Крњајић, али мислим после доста, доста времена.

НАТАША КАНДИЋ: И само још једно питање, ја сам Вас јуче питала, па сте Ви рекли да сте 08.10. дошли директно из канцеларије ТО Вуковар, да сте дошли у Товарник. Нисам само питала и остало ми је нејасно, можда сте Ви то и рекли, али ја се не сећам, како сте дошли у Товарник?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У Товарник ме је превезао не знам, не могу да се сетим тачно, да ли тетак или неко од другара, само довезао.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте имали неко сазнање, да ли сте Ви једини који из те канцеларије ТО Вуковар идете у напад на Ловас или да постоји још неко?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Појасните ми, шта ме желите питати.

НАТАША КАНДИЋ: Ви кажете да сте из канцеларије ево отишли, да Вас је одвезао тетак у овај Товарник. Да ли Ви имате неко знање о томе, да ли сте Ви једини који одлази у Товарник или Вам тамо кажу, отишла је група или долази група, долази «Душан Силни», да ли имате неку информацију уопште ко изводи тај напад?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам питао, али сви који су упућени, сматрам да су упућени преко канцеларије ТО Вуковар, односно са седиштем у Шиду.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то што сматрате, али тог тренутка када Ви, тог дана када Ви одлазите, да ли Ви имате неко знање о томе, ко изводи тај напад и коме се Ви придружујете?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Рат је и мобилизација је. Ја сам јуче Вам рекао, одазвао сам се на мобилизацију и отишао сам у канцеларију ТО, отишао сам у ТО Вуковар, канцеларију у Шиду где су ме упутили у Товарник, а пре тога у Шиду да обучем униформу, у Товарнику ћу задужити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је већ све причао, једино ово питање, да ли је имао сазнања тада када иде, ко ће да изводи напад?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, војска, војска.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колегинице.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јуче сте објашњавали да, ја сам записала, да сте видели да добровољци доводе неке мештане у полицију и тако даље и тако даље. Па смо покушали у току јучерашњег суђења да растумачимо како знате да су то добровољци, па чујем да сте појаснили ту чињеницу тако што сте рекли да сте добровољцима сматрали само оне људе које сте познавали, а остале сте сматрали војском.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, онда ми кажите, како сте разликовали добровољце?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ми локални мештани између себе се познајемо, поготово ми Срби између себе, а локални Срби нису одводили. Могли су одводити или припадници ЈНА или добровољци. Са једним делом добровољаца, питање је било мени упућено, јер сам ја такав исказ, односно одбрану и дао, сам учествовао у ослобађању Ловаса и пошто сам долазио у Месну канцеларију када нисам имао активности или да добијем задатак, онда сам посредно виђао неке чешће и на тај начин им бар лик упамтио, бар лик.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте познавали добровољце који су са Вама учествовали у акцији ослобађања Ловаса или још неке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам их лично познавао. Знао сам их, препознавао сам лик, а да сам их лично познавао, нисам их познавао.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте познавали Јована Димитријевића?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате шта је радио у селу, у месту Ловас?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, није ми познато.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је био војник, одакле је дошао, добровољац?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Рекао сам не значи ми ништа име и презиме.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ништа Вам име не значи?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јован Димитријевић.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, до када сте Ви били командант територијалне одбране?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Командант територијалне одбране Ловаса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, од доласка пуковника Ковача до првих формирања регуларне, до формирања регуларне војске Републике Српске Крајине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када је то, који је то датум?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, то је 1992. година, у првој половини 1992. године, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До прве половине 1992. године?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Мислим да је тако, мало сте ме затекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, овде неки сведок Берислав Филић је спомињао, када је саслушан 08.10.2007. године, да је била тамо нађена у Ловасу похвала у писменој форми у којој Ви дајете Милану Девчићу ту похвалу за ослобођење Ловаса. Да ли сте тако нешто давали, издавали неке?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Заиста се не сећам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Зато што су пуномоћници оштећених приложили неки писмени доказ, па ћемо Вам накнадно доставити.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Господине Радојчићу, Ви сте рекли да је Љубан Деветак био директор задруге. Како сте то сазнали и када?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја сам рекао на следећи начин: да је поверено му да руководи предузећем, на који начин? Па, он нам је рекао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Када Вам је то рекао?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, у тих првих пар дана, тачан дан, да ли први дан или други или трећи, ја заиста се не сећам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми још, ти послови који су вршени у оквиру задруге, ко је њих наређивао, убирање летине, не знам, превоз и слично?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Саме оперативне послове или ко је могао наредити излазак из села, шта ме питате?

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је Вама познато ко је наређивао да се врше послови везани за рад задруге, значи убирање летина са поља задруге и други послови који су из надлежности задруге?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Место Ловас је било под војном управом. Све што се радило, морало се извести војну управу, то је оно што ја знам, а војна управа је била та која је за нешто рекла да ли може или не може и логично је ако се излазило ван места са механизацијом, мислим на пољопривредну механизацију, да је то војна управа морала знати због изласка кроз места где они стражаре и уласка натраг. Не знам да ли сам Вас задовољио мојим одговором.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Хвала.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и биће настављен дана

**19. маја 2008. године
са почетком у 9,30 часова.**

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА